

ΙΩΑΝΝΑΣ Δ. ΔΙΒΑΘΙΝΟΥ

ΑΝΑΣΤΕΝΑΓΜΟΙ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΕΛΕΝΗ ΠΡΑΠΟΥΛΟΥ
1964

«Έχω τό άχ! παρηγοριά, έλπίδα μου αιώνα
Με δένουν αστραπόβροντα, άγριοκαϊρι, χιόνια
μά δεν με σκιάζει τίποτα, έχω ζωή τόν άδη
τόν «'Αναστεναγμός χαρά και φώς μου τό σκοτάδι»

ΕΝ ΠΑΤΡΑΙΣ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΑΝΔΡΕΟΥ Β. ΠΑΣΚΑ

1898

ΙΩΑΝΝΑΣ Δ. ΔΙΒΑΘΙΝΟΥ

ΑΝΑΣΤΕΝΑΓΜΟΙ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Ἔχω τὸ ἄχ! παρηγοριά, ἐλπίδα μου αἰώνια
Μὲ δένουν ἀστραπόδροντα, ἀγριοκαίρι, χιόνια
μὰ δὲν μὲ σκιάζει τίποτα, ἔχω ζωὴ τὸν ἄδη
τὸν Ἀναστεναγμὸς χαρὰ καὶ φῶς μου τὸ σκοτάδι.

ΕΝ ΠΑΤΡΑΙΣ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΑΝΔΡΕΟΥ Β. ΠΑΥΣΑ

1898

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΥΣΤΥΧΕΙΣ

ΙΩΑΝΝΑ Α. ΛΙΒΑΘΙΝΟΥ

ΑΝΤΙ ΠΡΟΛΟΓΟΥ

Τοῖς ἀναγνώσταις?

Δὲν ἐφαντάσθην ποτέ, ὅτι πτωχοὶ τινες σίχοι μου, πεταμένοι ἐδῶ κτ' ἐκεῖ, φτλασμένοι γὰρ νὰ μένουν πεταμένοι, θὰ ἔβλεπον τὸν ἥλιον ἀπὸ τῶν σελίδων ἐνὸς βιβλίου, ἢ θὰ εἴθεντο ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὃν ἀποτελεῖ τὸ μέγα λεγόμενον Δημόσιον. Ἰνῶσται τινες καὶ ἔμπειροι περὶ τὰ τοιαῦτα μὲ ἐπληροφόρησαν πῶς εἶναι ποιήματα.—Τὸ ἐδέχθην. Μοῦ εἶπον πῶς εἶναι καλά.—Καὶ αὐτὸ τὸ ἐδέχθην. Μοῦ εἶπον νὰ τὰ δημοσιεύσω.—Καὶ αὐτὸ τὸ ἐδέχθην, μολονότι ἐν ἀρχῇ ἐδίστασα.

Ἔλαβον ὅθεν ἐξ αὐτῶν μερικά, ἔτσι κατὰ τύχην, ὅσα ἠδυνήθην καὶ Σᾶς τὰ παρουσιάζω ὑπὸ τὸν τίτλον «ΑΝΑΣΤΕΝΑΓΜΟΙ».

Δὲν τολμῶ νὰ τὰ ἐπιβάλλω εἰς τὸ Δημόσιον. Τὰ ὑποβάλλω μόνον. Ἀπὸ τοὺς φιλομούσους ἀναγνώσταις μου δὲν ζητῶ, παρὰ ἐπιείκειαν· τόσην ἐπιείκειαν, ὅσην χρειάζεται διὰ μίαν κόρην δειλὴν καὶ κατὰ πρῶτον εἰσερχομένην εἰς τὸν κόσμον τῆς ποιήσεως.

ΙΩΑΝΝΑ Δ. ΔΙΒΑΘΙΝΟΥ

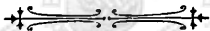
ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΜΟΥ

Μ' ἐγέννησαν, μ' ἀνάθρεψαν, μὲ κάμανε μεγάλη
οἱ πονεμένοι μου γονεῖς, μὲ κόπους καὶ μὲ πάλη
κ' ἐγὼ σὰν τὴν τριανταφυλλιὰ ποῦ λίγο λίγ' ἀνθίζει
ἐξέβγαινα στὸν κόσμο μας νὰ ἰδῶ τί τὸν στολιῖζει.
Ἡ Μάννα μ' ἦταν ταπεινὴ γυναῖκα σταθμισμένη
ἀγάπαγε τὸν ἄντρα της, ἐξοῦσε τιμημένη
κί' ἂν τύχαινε στὸ διάβα της ἔμπροστά της ν' ἀπαντήσῃ
τὸν διακονιάρη, ἔδινε προτοῦ νὰ τῆς ζητήσῃ.
Ποτέ της δὲν ἐψήφησε χρυσάφια καὶ διαμάντια
διαμάντια ἦταν γιὰ ἄκείνη κί' ἀτίμητα πηλάντια
τὰ τέσσαρα παιδάκιά της ποῦ τάχε γιὰ στολὴ της
καὶ τάντυσε ἀπ' τὸ στόλισμα ποῦφερνε στὸ κορμί της.
Ἐμένα μὲ ὠρμήνευε ἀπ' τὰ μικρά μου χρόνια
στὸν ἴσο δρόμο νὰ πατῶ καὶ θεὲ νὰ ζήσω αἰώνια
ἂν ἄκουγα τὰ λόγια της, καὶ δίχως νὰ ξετάσω
τὴ διάτα της ἐφύλαγα νὰ μὴ τὴν ἐξεχάσω
κί' ἔτρεμα κ' ἐσκιαζόμουνα μὴ τύχη καὶ γλυστρήσω
ἀπὸ τὸν ἴσιο δρόμο μου καὶ πέσω καὶ δὲν ζήσω.

Ἦμουν παιδί δὲν ἔνοιωθα μὲ τί σκοπὸ μ' ὠμίλει
 ὁ νοῦς μου ἦτο στὰ κάστανα καὶ στὸ γλυκὸ σταφύλι.
 Μὰ ὅταν πειὰ ἀρχίνησα καὶ ἔνοιωθα λιγάκι
 πῶς ἔβγανε ὁ πατέρας μου μ' ἀγῶνα τὸ ψωμάκι
 Ἔ! τότε τὴν καρδούλα μου τὴν ἔπιανε μαράζι
 σὰν ξάνοιγαν τὰ μάτια μου τ' ἀτελείωτο χαλάζι.
 Μεγάλωνα, μεγάλωναν καὶ τὰ πολλὰ τὰ πάθη
 κρυμμένα μὲς στὰ σπλάχνα μου, μὴ τύχη καὶ τὸ μάθι,
 ἄλλη φυχὴ ἀνθρώπινη, κ' εἶχα παρηγοριά μου
 ἢ δόλια, τὴν ἐλπίδα μου, τὰ χρόνια τ' ἀνθηρὰ μου.
 Μὰ τὴν ἐλπίδα μου αὐτὴ μὲ τοῦ βορρῆς τὰ φύλλα
 τὴν πλάκωσ' ἢ ἀπελπισιά, τὴ σκέπασ' ἢ μαυρίλα
 μαῆς νύχτας μαύρης Γενναρίου! (1) μὲ τὰ πολλὰ τὰ χιόνια
 σύγνεφα μαῦρα κ' ἄραχνα μου πήρανε τὰ χρόνια
 καὶ φύγανε· τὰ φέρανε στής ξηνητεῖας τὸν ἄδη
 νάχουν χαρὰ τὰ δάκρυα καὶ φῶς τους τὸ σκοτάδι,
 Τώρα, μακριὰ σου τὰ περνῶ τὰ νειάτα μου πατρίδα
 χωρὶς δικοῦ παρηγοριά, χωρὶς καμμιά ἐλπίδα
 καὶ ἄχαρη, κ' ἀγέλαστη ζωὴ δύστυχα στὰ ξένα
 χωρὶς νὰ νοιώσουνε ποτὲ τὰ στήθειά μου κ' ἐμένα
 τί εἶνε τὸ χαμόγελο, ποῦ τὸ θωρῶ ν' ἀνθίξει
 σὲ τόσα χεῖλη ἀνθρώπινα καὶ χάρι τὰ γιομίζει.

(1) Τὴν ἀπαισίαν ἐκεῖνην νύκτα τῆς καταστροφῆς τῆς Ζακύνθου.

Μὰ θάρρος λίγο μῶδωκε, πολύπαθη πατρίδα,
ἕνα κοράκι δλόμαυρο ποῦ στ' ὄνειρό μου εἶδα,
μὰ νύχτα ποῦ κοιμόμουνα στὸ δόλιό μου κρεββάτι,
ἐκεῖνο μοῦπε, κ' ἔδειχνε τὸ ἔρμο μονοπάτι
πῶς τὴ χαρὰ καὶ τὴ ζωὴ ἂν θέλω νὰ γνωρίσω
στὸ μαῦρο κοιμητηῖρί σου νὰρθῶ νὰ τὴν ζητήσω.

Θ ΔΥΣΤΥΧΗΣ

‘Ο Δυστυχής εἶν’ εὐτυχής
τὴν ὥρα ποῦ πεθαίνει.

Τί τάχα εἰάν αἶθριος ὁ οὐρανὸς προβάλλει,
ἐνῶ τὸ πᾶν περὶ ἐμὲ εἰς σκοτὸς μεταβάλλει;
Τί πρὸς ἐμὲ ἂν ἥλιος χρυσάκτιν ἀνατέλλει;
ἐνῶ τὸ φῶς του σκοτεινὸν καὶ ζοφερὸν μοῦ στέλλει;
Τί ἂν τριγύρω μου ἀνθοῦν τοῦ ἔαρος τὰ κάλλη;
γὰρ μένα νεκρολούλουδο ἔπου περάσω θάλλει:

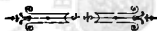
✱

Γιὰ σᾶς ν’ ἀνθίξῃ ἢ ἀνοιξίς, τὰ λούλουδα τ’ Ἀπριλῆ;
γὰρ σᾶς τὰ πάντα νὰ γελοῦν, εὐτυχισμένοι φίλοι,
γὰρ σᾶς τὸ γλυκολάρυγγο νὰ κελαιδῆ ἀηδόνι
τῆ χάρι του ὁ ἥλιος ἐπάνω σας ν’ ἀπλώνη,
καὶ ἡ σελήνη τοῦ οὐρανοῦ γλυκὰ νὰ σᾶς φωτίζη
γὰρ σᾶς, γὰρ σᾶς τὸ μῦρό του τὸ ῥόδο νὰ σκορπίζη.

✱

Ἐμὲ ἡ τύχη μ’ ἔκαμε αἰώνια νὰ λυποῦμαι
μὲ βάσανα νὰ δέρνουμε, μὲ πάθη νὰ κοιμοῦμαι
καὶ παρηγόρια νὰ ζητῶ τοῦ τάφου μου τὸ χῶμα
ἐκεῖ θὰ βρῆ ἀνάπασι τὸ δόλιο μου τὸ σῶμα
γιατί δὲν θᾶχη τῆ ζωῆ αὐτῆ ποῦ τὸ πικραίνει
«Ὁ Δυστυχής εἶν’ εὐτυχής τὴν ὥρα ποῦ πεθαίνει»

Τὸ ἀνωτέρω ἐδημοσιεύθη ἐν Πάτραις εἰς τὴν «Πελοπόννησον»
καὶ ἀνεδημοσιεύθη εἰς τὸν «Πατριώτην» τῆς Ζακύνθου.

ΤΟΝ ΕΪΔΑ

Τὸν εἶδα, τὰ μεσάνυκτα μὲς τάνθηρὰ χορτάρια
ἐκεῖ π' ὁ ἥλιος μιὰ φορὰ σωροὺς μαργαριτάρια
στή ἀγκαλιά μας σκόρπιζε καὶ τοῦ οὐρανοῦ τ' ἀστέρι.
γλυκειὰ ματιὰ μᾶς ἔστελνε μὲ τῆς δροσιάς τ' ἀγέρι.

✱

Τὸν εἶδα, κεῖ ποῦ ἄλλοτε πουλιὰ μᾶς ἐξυπνοῦσαν
καὶ τὸν ἀγνό μας ἔρωτα γλυκὰ μᾶς τραγουδοῦσαν
κι' ἀνθη, καὶ κρίνα, καὶ μοσχαῖς, ἐφύτρωναν στὸ χῶμα.
καὶ ἀνθίζανε μ' ἓνα φιλι ποῦ μοῦδινε στὸ στόμα.

✱

Τὸν εἶδα, κεῖ ποῦ τῆ ματιὰ τοῦχα πρωτογνωρίσει,
μέσα στὰ μαῦρα μνήματα, σ' ἐτιὰ, σὲ κυπαρίσι
καὶ μὲ θωροῦσε ἀμέριμνα χωρὶς νὰ καταλάβῃ
πῶς μὲς τὰ φυλλοκάρδια μου φωτι' ἄσβεστη ἀνάβει..

✱

Τὸν εἶδα, τὸν ἐγνώρισα στὴν πρώτη τῆ ματιὰ μου
αὐτὸς ἦταν ποῦ μάρανε καὶ νειότη καὶ καρδιά μου
κι' δλότρεμη στὰ στήθια του ἐπόθησα νὰ κλίνω
ἀγνὰ φιλιὰ ἀπ' τὰ χεῖλη του νὰ πέρνω καὶ νὰ δίνω.

✱

Τὸν εἶδα κι' ἀπ' τοῦ φεγγαριοῦ τὴν ἀργυρῆ ἀχτίδα
ἀχνὸς ἦταν σὰ λείφανο, σὰν φάντασμα τὸν εἶδα
νὰ χάνεται ἀπ' τὰ μάτια μου, χωρὶς νὰ μὲ γνωρίσῃ,
πῶς εἴμ' ἐκείνη μιὰ φορὰ τρελλὰ ποῦχ' ἀγαπήσῃ.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

Μὴ θρηνῆτε αὐτὸν ποῦ πεθαίνει
καὶ τὸν ψεύτικο κόσμον θ' ἀφήση
Πλὴν θρηνῆτε ἐκεῖνον ποῦ μένει
καὶ μὲ θλίψεις καὶ πόνους θὰ ζήσει.

Εἰς τοῦ κόσμου τὴν ἀχαρὶ γίτσι
ζῶμεν ἔλοι γιομάτοι μὲ πόνο
αἰωνία χαρὰ ν' ἀποχτήση
δὲν εὕρισκεις ποτὲ ἓνα μόνο.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΟΡΤΗΝ
ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΤΟΥ ΜΟΥ ΙΑΤΡΟΥ
ΙΩΑΝΝΟΥ ΒΕΡΡΟΙΟΥ.

—
"Όταν ἐγίβραζεν ὁ Ζεὺς
στήν ἅγια κατοικιά του
λουλούδια καὶ τριαντάφυλλα
τοῦ φέρναν τὰ παιδιὰ του
καὶ γύρω του τραγοῦδαγαν
χορεύουσαι αἱ Μοῦσαι
ψηλὰ στὸν ἅγιον Ὀλυμπο
ἐκεῖ ποῦ κατοικοῦσε.

Τέτοια τιμὴ ἐλόλαμπρη
Γιατρέ μου στή γιορτὴ σου
ἀρμόζει νὰ σοῦ κάνουνε
οἱ φίλοι κι' οἱ δίκιοί σου
καὶ γύρω σου ν' ἀνθίζουνε
τὰ λούλουδα τ' Ἀπρίλη
αἰώνια τὸ χαμόγελο
νὰ σοῦρχεται στὰ χεῖλη.

Νὰ χαίρετ' ἡ καρδούλα σου
νὰ χαίρετ' ἡ ψυχὴ σου
ποῦ κάποτε τῆς δίνουνε
φαρμάκ' οἱ ἀσθενεῖς σου
καὶ νᾶχης πάντα τοῦ Σταυροῦ
τὸ στέμμα συντροφιά σου,
ἐλπίδα τὸ παιδάκι σου,
τῆ μάννα του χαρά σου.

✱

Ἐγὼ φτωχὴ καὶ ἔρημη
Τρυγῶν τοῦ φθινοπώρου
εἰς τὴ γιορτὴ σου σήμερα
σοῦ στέλνω ἀντὶ δώρου
εὐχαῖς ἀπὸ τὰ σπλάγχνα μου
βγαλμέν' ἀπ' τὴν καρδιά μου
τὰ λόγια ποῦ σοῦ γράφουνε
τὰ χέρια τὰ δικά μου.

✱

Κί' ἂν εἶχα τί περισσότερο
γιατρέ μου, γιὰ νὰ στείλλω
σὲ σέβανε ποῦ τὴ ζωὴ
πολλαῖς φοραῖς ὀφείλω
δὲν θᾶστέλνα τὰ λόγιά μου
μονάχα στὴ γιορτὴ σου
ἀλλὰ καὶ στέμμα δλόχρυσο
ποῦ μοιάζει στὴν ψυχὴ σου.

Γιὰ τοῦτο βλέπεις σήμερα
μονάχα τὰς εὐχάς μου
ντυμέναις ἀπὸ αἴσθημα
μεγάλο τῆς καρδιάς μου
καὶ τὸ φτωχὸ τραγοῦδί μου
μὲ λόγια τονισμένα,
«χρόνια πολλὰ νὰ χαίρῃσαι
νὰ ζῆς εὐτυχημένα»

ΕΡΩΜΕΝΗ

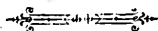
ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΠΙΣΤΟΝ ΕΡΑΣΤΗΝ ΤΗΣ

Όταν πρὸς σὲ τὰ μάτιά μου ἀνύψωσα τὸ πρῶτον
 κι' ἀντίκρυσα τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν πρῶτων μου ἐρώτων
 ἐχάρηκα κι' ἐνόμισα στὴν ὄψι σου πῶς εἶδα
 τοῦ οὐρανοῦ, τῆς ἀνοιξίς, τοῦ ἡλίου τὴν ἀχτίδα
 κ' ἡ δύστυχη σ' ἀγάπησα ἀπ' τῆς καρδιάς τὰ βάρη
 μὰ σὺ γι' ἀγάπη μου χυσεῖς, τοῦ στεναγμοῦ τὰ πάθη
 στὴν πονεμένη μου καρδιά, κ' ἐκεῖν' τὴν εὐτυχία
 ποῦ στάς ἀρχὰς ὁ ἔρωσ μας τὴ στέλιζε μὲ ἴα
 ἢ συμφορὰ τὴν ἐπληξε τὴ σκέπασ' ἢ μαυρίλα
 κ' ἐμάρανε τοῦ στήθους μου καὶ τῆς καρδιάς τὰ φύλλα.

Στὸ δρόμο του συνήντησε μιά ἄλλη κι' ἠγαπήθη
 σκληρῶς ἐμὲ λησιμόνησε, μὰ δὲν ἐλησιμονήθη
 καὶ δὲν θωρῶ στὸ δρόμο μου τ' Ἀπρίλη τὰ λουλούδια,
 δὲν φάλλουνε τριγύρω μου τ' ἀηδένια τὰ τραγούδια,
 ἢ ἀνοιξίς ἐγένηκε χειμῶνας μαυρισμένος
 κι' ὁ ἥλιος τῆς μου φαίνεται μὲ χιόνια σκεπασμένος.
 Γυρίζω σὰν ἀπέκληρη τὸ δυστυχές μου ὄμμα
 στοῦ τάφου τὴν ἀνάπαφι στοῦ τάφου μου τὸ χῶμα
 κι' ἐκεῖ ποθῶ τὸ βλέμμα μου ἀξύπνητο νὰ κλείση
 τοὺς πόνους ἢ καρδοῦλά μου στὸν ἴσκιό του ν' ἀφήση,
 ἢ χαραυγὴ τὴ δρόσο τῆς στὸ χῶμά μου ν' ἀφίνη
 κι' ἢ φύσις ὅλη γύρω μου τὸ σκότος τῆς νὰ χύνη.

Μὰ πές μου, πές μου ἄπονε, σὰν ἔδῃς νὰ μὲ πηγαίνουν
στὴν ὑστερή μου κατοικιὰ παππάδες νὰ μὲ φέλουν
ἔταν θὰ ἰδῆς τοῦ τάφου μου ν' ἀνοίγεται τὸ χῶμα
ὡς λυπηθῆς; ἢ θὰ χαρῆς καὶ θὰ γελᾷς ἀκόμα;
Στὴν ἀπιστιὰ σου ἔκλινε μαράνθηκ' ἡ ζωὴ μου
ἐσθύσανε τὰ νεῖάτα κ' ἐμαύρισε ἡ ψυχὴ μου.
Μὰ σ' εὐχομαι δλόψυχα τὴ νεῖά σου τῶρα φίλη
νὰ ἀγαπᾷς μὲ τὴν καρδιὰ καὶ ἔχι μὲ τὰ χεῖλη.
Ὅπως ἐμὲ ἀγάπησες αὐτὴ μὴν ἀγαπήσης
γιατὶ καθὼς μ' ἐμίσησες κ' ἐκείνη θὰ μισήσης.

ΕΙΣ ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ
ΤΗΣ ΕΥΓΕΝΕΣΤΑΤΗΣ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΟΣ
ΠΟΛΥΤΙΜΗΣ Σ. . . .

Είδες τὸν ἥλιον τὴν αὐγὴ πῶς λάμπει; Πολυτίμη
πῶς ρίχνει τῆς ἀκτίνες του στὴν γῆ καὶ μᾶς θαμπώνει;
Ἔτσι καὶ σὺ στὸ διάδασου τῆς ὠμορφιάς τῆ φήμη
ἀφίνεις, καὶ τὸ βλέμμα σου κάθι ματιὰ σκλαθώνει.

Τ' ἀηδόνι τό κελάδισμα σὴ φράχτη σὰν ἀρχίζει
κ' ἡ ἀνοιξις τὰ λούλουδα σὴ γῆ μας σὰν φυτρώνει
δὲν ἔχουνε τὴ χάρι σου, ἡ χάρι σου στολίζει
καλλίτερ' ἀπ' τὴν ἀνοιξις, καλλίτερ' ἀπ' τ' ἀηδόνι.

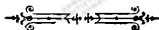
Χαίρου, σὰν εἶσαι φίλη μου, σὴ νερότη σου σὰν εἶσαι
καὶ ἂν ποτὲ τὰ μάτια σου γυρέψουν νὰ δακρῦσουν
μαργαριτάρια θὰ χυθοῦν, καὶ φυλαξέτα κλείσε
τὰ βλεφαρά σου, μὴν ἐξγοῦν καὶ λάμψουν καὶ φωτίσουν.

Τὰ δάκρυα ἄφες, στὰς φτωχάς, στὰς δυστυχεῖς καρδίας
στοὺς χωρισμένους ἐραστὰς, στὰ ὄρφανά, σὴ χήρα
νὰ μὴ γνωρίσης τὴ χολὴ τοῦ κόσμου τὰς πικρίας
ποῦ τὰς θρηνέει κάθι στιγμὴ ἡ φτωχικὴ μου λύρα.

Ἦθελα κι' ἄλλα, φίλη μου, στολίδια νὰ σοῦ γράψω
ἄρώματα στὸ κάλλος σου καὶ μῦρα στὴν ψυχὴ σου
μὰ ἡ λύρα μου ἐστείρεψε καὶ πρὶν ἀκόμη πάψω
ἐὐχαῖς σοῦ δίνω νὰ χαρῆς τῇ νεότητῃ, τῇ ζωῇ σου.

ΦΙΛΗ ΕΙΣ ΔΥΣΤΥΧΙΑΝ ΦΙΛΗΣ ΤΗΣ

ὦ φίλη μου ἂν ἔλεγες σ' ἐμὲ τὸ μυστικό σου
 ποῦ μὲς τὰ φυλλοκάρδια σου τὸ κλεῖς σὰ φυλαχτό σου
 θὰ εὔρισκα στὸν πόνο σου παρηγοριὰ νὰ δώσω
 στὴν πληγωμένη σου καρδιά, τὴ νερότη σου νὰ σώσω
 καὶ τὴ ζωὴ μου φίλη μου μπορῶ νὰ θυσιάσω
 γιατί τώρα ποῦ σ' ἔμαθα δὲν θέλω νὰ σὲ χάσω.

ὦ! πές μου, πές μου, φίλη μου, τὰ πάθη, τὰ δεινά σου
 ὁποῦ βαθεῖα μὲς στὴν καρδιά σου τρῶν τὰ σωθηκά σου,
 καὶ σὰν τὰ λούλουδα τῆς γῆς ποῦ γέρνουν μαραιμένα
 μαραίνεται κι' ἡ νερότη σου, ὦ! πές το κ' εἰς ἐμένα.
 Βλέπω βαθεῖα ἀπ' τὰ μάτιά σου τί φέρνεις στὴν ψυχὴ σου
 τὸν πόνο τὸν ἀτέλειωτο ποῦ κλέβει τὴ ζωὴ σου
 κι' ἂν ἤξευρα πῶς θάβρισκα τὴν ἀσπλαχνή σου μοῖρα
 θάπερνα δίπλα τὰ βουνὰ μὲ τὴ φτωχὴ μου λύρα
 καὶ στὴ θωριὰ της θάπερφα γονατιστὴ μπροστά της
 τὰ χερίά μου θὰ σταύρωνα στὰ μαῦρα γονατὰ της
 καὶ κλαίουσα θὰ γύρευα νὰ πάρω τὴ ζωὴ της
 νὰ γίνω ἡ γῶ ἡ τύχη σου ἡ γνώμη στὴ δική της
 καὶ ἂν ἤξευρα ἡ ἄμοιρη κι' ἐγὼ τὸ μυστικό σου
 θὰ ἴλαφρωνα τὸ πάθος σου, τὸν πόνο τὸν κρυφό σου
 καὶ μονομιᾶς θὰ σ' ἔβγανα ἀπ' τῆς σκλαβιάς τὰ βάρη
 χωρὶς ἀνθρώπινη ψυχὴ στὸν κόσμο νὰ τὸ μάθῃ
 ὦ! πές το, πές το, φίλη μου, μὴ σκιαῖζεσαι ὀμίλει

τὰ πικραμένα σ' άνοιξε τὰ μαραμένα χελη
καί χύσε άπ' τὸ φαρμάκι σου λιγάκι καί σ' έμένα
μαζή κι' οί δυὸ νά πάσχουμε .... ὦ! χρόνια βουλιασμένα
τῆ νερότη πῶς τῆν κάνετε, σάν άνθος καί χλωμαίζει
σά φύλλο φθινοπωρινὸ βορρηῆς ποῦ τὸ σπαράζει
καί σάν πουλί τῆν άνοιξι με δίχως τὰ φτερά του
ποῦ χάνει τὸ κακότυχο στὸν πόνο τῆ λαλιά του.
Τόσο φαρμάκι σοῦ ἴδωσ ο κόσμος ποῦ διστάζεις
νά πῆς τί ἔχεις μυστικὸ βαθειά π' άναστενάζεις
καί τόση ἔχει άπελπισιχά μες στήν καρδιά σου δώσει
ποῦ θά σοῦ σδύση τῆ ζωῆ καί θά σέ θανατώση.
Ἦ φίλη μου, μή θλίβεσαι γιατί εἶσαι νειά άκόμα
φέρε σὰ στήθια τῆ χαρά τὸ γέλιο μες τὸ στόμα
γιατί δέν πάσχεις μόνη σου, ἔχεις κ' έμένα ἄμπρός σου
ποῦ θά πονῶ παντοτεινά στὸν πόνο τὸ δικό σοῦ.

ΠΡΟΣ ΤΟ ΑΚΡΙΒΟΝ ΜΟΥ ΙΟΝ

Ἐπισημαίνεται τῷ ἀξιολύτῳ Κφ Π. Α.

Ὁ ἴον μου! Τὸ ἄρωμα ποῦ στήν καρδιά μου χύνεις
 κι' ἀνάβρυνε τὰ στήθια μου στὸ μοσχοβολημά σου
 γιὰ πές μου σὺ ποῦ γνῶρισες καὶ τὴν καρδιά ἐκείνης:
 ἔχει γιὰ μὲ ὁ ἔρωσ της τ' ἀγνὸ τῆς εὐωδιάς σου;

*—

Ὅπως ἐσὺ στὰ φύλλα σου τὸ μῦρο—'χεις κρυμμένο
 μὴ τύχη ὁ ἥλιος καὶ τὸ δῆ καὶ πάρη τὴ δροσιά σου
 ἀγέρι μὴπως ἀξαφνα σὲ ρίξει μαραμένο
 καὶ σοῦ σκορπίση μ' ἀπονιά τὰ ἀγνά τὰ πεταλά σου..

*—

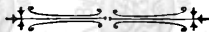
Ἔτσι κι' ἡ κόρη ἤθελα, λουλουδι μου, ἐκείνη .
 νὰ ἔχη τὴν ἀγάπη της σιὰ στήθιά της κρυμμένη,
 καὶ τὸ ἀγνὸ σου ἄρωμα τὸ βλέμμα της νὰ χύνη
 ὅταν θωρεῖ τὴν ὄψι μου χλωμὴ καὶ μαραμένη.

*—

Ἡ κάλλιο, μὲς στὰ φύλλα σου, βαθεῖα στήν εὐωδιά σου
 νὰ κλειέται ἡ ἀγάπη της στὸν ἄδολο ἀνθὸ σου
 νὰ δρέπουνε τὰ χεῖλη μου στήν πρώτη μυρωδιά σου.
 φιλί ἀπ' τὴν ἀγάπη μου ἀγνὸ σὰν τὸ δικό σου.

*—

Τ' ἀγγελικὸ της πρόσωπο νὰ τὸ θωρῶ σ' ἐσένα
 νὰ βλέπω μὲς στὸ χρῶμά σου τὰ μάτια της τὰ δύο
 ν' ἀδελφωθῆ ὁ ἔρωσ μας μ' ἐσᾶς νὰ γίνη ἓνα
 ἀγκαλιασμέναις δὴθὸ καρδιαῖς κλεισμέναις μὲς τὸ ἴο.

ΕΠΙ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ ΜΟΥ

Τῆ πολυβρηνήτηφ Δεσποινίδε Σταυρούλα Γιαννακοπούλου

Μὲ τοῦ ἡλίου ἔδωσε τὸ φῶς καὶ τὸ δικό μου
 μὰ σὰν ὁ ἥλιος φωτεινὸς ξανάρθε τὴν αὐγοῦλα
 δὲν εἶδε τὰ ματάκιά μου, μονάχα τὸ σταυρό μου
 στὸ κοιμητήρι ξάνοιξε μὲ τ' ὄνομα Σταυροῦλα.

Εἶχα τὴν ὥρα τοῦ Μαγιοῦ γραμμένη στὸ κορμί μου
 τὰ ἄνθη του τὰ ἔπλεκα γιὰ νυφικὸ στεφάνι
 μὰ ξάφνου χάρος ἄπονος μοῦ πῆρε τὴν ψυχὴ μου
 καὶ στῆς ζωῆς τὴν ἀνοιξι μοῦ εἶπε στάσου, φθάνει.

Η ΜΕΓΑΛΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΤΟΥ 1897

Ἀφιερῶται τῷ ἀξιοτίμῳ Κῶ Ι. Κ. Ἰατρῷ

Στῆς Ἄρτας τ' ἄγρια τὰ βουνά, τὰ τουρκοπατημένα
μαζῆ μὲ ἄλλους ἔφερε ἡ μοῖρά μου κ' ἐμένα
τὴν παρασιμένη τὴ χρονιά, ποῦ στὰ χρυσὰ της φύλλα
τὴ συμφορὰ μᾶς ἔκρυβε τὴν πίκρα, τὴ μαυρίλα.

✱

Ἐκεῖ σ' ἐκείνα τὰ βουνά ποῦσαν στελμένοι ἔλοι
εἶδα λεβέντικα κορμιά ἀπ' τ' ἀπιστου τὸ βόλι
ἀλύπητα νὰ κοιτώνται μισοξεψυχισμένα
μέσα σὲ μαύραις ῥεμματιαῖς ῥιμένα, πεταμένα.

✱

Ἦταν θυμοῦμαι ἢ νυχτιὰ ποῦ οἱ χριστιανοὶ κλαῖμένοι
γὰ τ' ἄγια πάθη τοῦ Χριστοῦ γονάτιζαν σκυμένοι
στὸ μνημῆ του τὸ ἅγιο, μπροστὰ στὴν Ἐκκλησιά μας
κ' ἐγύρευαν τὴ Νίκη του στὰ ὄπλα τὰ δικά μας.

✱

Μὰ ξάφνου μαῦρος λογισμὸς ἀπὸ τὴ φαμελιά μου
πληγώνει τὴν καρδοῦλά μου σκοτίζει τὴ θωριά μου
καὶ ξεχασμένος κίνησα στὸ λόγκο νὰ γυρίζω
χωρὶς νὰ ξέρω καὶ ἐγὼ ὁ ἔρμος ποῦ βαδίζω.

✱

Κ' ἐμπρός μου τότε ξάνοιξα παλιῶ λιθοχτισμένο
 ἔρημοκλήσι ξέσκεπο καὶ μισογκρεμισμένο
 νὰ λάμπη μὲς τὰ μάτια μου σὰν τ' οὐρανοῦ τ' ἀστέρι
 καὶ νὰ φωτίζῃ τ' ἄχαρα σκοτεινιασμένα μέρη.

*

Γυρίζω, κ' ἀπ' τὴν πόρτα του στὸ ῥημοκλήσι μπαίνω
 βλέπω σκιμένο ἕνα παππᾶ 'μπροστά στὸ Σταυρωμένο
 νὰ φάλλη τ' ἅγια πάθη του καὶ δυὸ κεριὰ μικρούλια
 τὸ 'ρημοκλήσι φώτιζαν σὰν τ' οὐρανοῦ τὴν πούλια.

*

Τὰ δυὸ κεριὰ στὰ μάτια μου μεγάλο φῶς σκορπίζαν
 φεγγεβολοῦσεν ὁ Σταυρός, ἀστράφταν κ' ἐφωτίζαν
 τὰ ἅγια εἰκονίσματα τὰ χρονοπαλησιόμυνα
 π' ἀπ' τὸν καιρὸ μὲ τὴ σκλαβιὰ βρισκόσανε καϋμένα.

*

Ψάλταις δὲν ἔβλεπες ἐκεῖ δὲν καίγανε καντήλια
 παππάδαις χρυσοκέντητα δὲν φόργαν πετραχήλια
 οὔτε στὸ μνήμα τ' ἔλαμπαν ὀλόχρυσες ἀχτίδες
 καὶ ἄμως, 'κείνο σοῦδινε περσότεραις ἐλπίδες.

*

Στὸν τόπον μου σὰν πῆγαινα κ' ἐγὼ νὰ προσκυνήσω
 ποτέ μου δὲν θυμήθηκα στὸ μνήμά Του νὰ χύσω
 τὸ δάκρυ 'κείνο ποῦχουσα μὲς τὴ στιγμή ἐκείνη
 σὰν σίμωσα κ' ἐφίλησα τοῦ τάφου Του τὴν κλίνη.

*

Τὴν ὥρα ἄκείνη νόμιζα πῶς ἦμουν σ' ἅγιους τόπους
μακριὰ ἀπὸ τ' ἁμαρτήματα μακριὰ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους,
καὶ στὸ Σταυρὸ ποῦ ἔβλεπα στὸ μαῦρο ῥημοκλήσι
μοῦ φαίνωνταν πῶς ὁ Χριστὸς τὰ μάτια τ' εἶχε κλείσει.

Πόσο ἄμεινα γονατιστὸς δὲν ἔνοιωσα τὴν ὥρα
μόνο θυμοῦμαι π' ὁ παππᾶς μοῦ εἶπε πᾶμε τώρα
καὶ τρέχω ἀφοῦ ἔσκυψα τὸ μνήμα νὰ φιλήσω
γιὰ τὴ γλυκειὰ πατρίδα μου τὸ αἷμά μου νὰ χύσω.

ΑΚΡΟΣΤΙΧΙΣ ΑΝΝΑ

Τῆ Α. Κ.

ΑΝΟΙΞΕ λύρα μου φτωγή τὸ φτωχικό σου στόμα
καὶ ψάλλε στὸ τραγοῦδι σου τῆς καλλονῆς τὸ σῶμα
ποῦ τῶχει κόρη ὀροσερή μ' ὀλόμαυρα τὰ μάτια
καὶ στὴ θωριά της γίνεται κάθε καρδιά κομμάτια.

ΝΑΙ! ψάλλε στὸ τραγοῦδι σου τὰ ὠμορφα μαλλιά της:
τὸ ὠμορφο τ' ἀνάστημα τὴ γλύκα στὴ μιλιὰ της
καὶ ὕστερα τὰ πάλλευκο καλοφτιασμένα στήθια
ποῦ οἱ γλύπται πῆραν ἄλλοτε στὴν τέχνη τους βοήθεια

ΝΑΙ ψάλλε! καὶ τὰ στήθη της ἀν δῆς νὰ τὰ ταραῖξη.
κρυφὸς παλμὸς τοῦ ἔρωτος, καὶ μ' ἀπονιὰ προστάξη
τὴν ἀγαθή της τὴν καρδιά στὸ πῖθος του νὰ πέση
"Ε! τότε πές της λύρα μου τὰ μαῦρα νὰ φορέσῃ.

ΑΛΛΟΙΜΟΝΟΝ ἀν ἄπιστον ἢ κόρη ἀγαπήση
τῆς νεότητος ἢ ἀνθόσπαρτη ζωὴ θὰ τὴν ἀφήσῃ
καὶ θὰ τὴν κλάψῃ ζωντανὴ ἢ ἀτυχὴ της μάννα
τέτοιον προδότην ἔρωτα νὰ μὴ γνωρίσῃς ΑΝΝΑ.

Η ΤΡΕΛΛΗ ΕΛΕΝΗ

Ρίχτε τὰ μάτια χριστιανοί σὲ μιὰ τρελλή μανούλα
 ποῦ μὲς στοὺς δρόμους περπατεῖ γυρίζ᾽ ἀπ' τὴν αὐγοῦλα
 κι' ἀγριεμένη ἄδυστυχη, χλωμὴ, καὶ μαραμμένη,
 κυττάζει τὸ ψωμάκι σας γυμνὴ καὶ πεινασμένη.

Ἴδετε την! στὴ γύμνιά της πῶς λάμπει ἡ θωρίά της
 πῶς κυματίζουν τὰ ξανθά, τὰ ξέπλεκα μαλλιά της
 καὶ πῶς στὴν πέτρα ἔγειρε μέ χάρι καὶ κοιμᾶται.
 Ποιὸς ξέρει σὲ τί ὄνειρα ἢ δόλια νὰ πλανᾶται!

Ἴσως θαρεῖ πῶς στὴ ζωὴ παντοτεινά θὰ ζήσει
 πῶς θὰ γενῆ βασίλισσα, πῶς πλούτη θ' ἀποκτήσει
 κι' ἐκεῖ στὴ γῆ ποῦ σέρνεται καὶ κείται ξαπλωμένη
 πῶς βρῖσκεται σὲ στρώματα, σὲ κλίνη μυρωμένη.

Κατακαυμένη! δὲν ἔμπορεῖ γιατριὰ νὰ σοῦ χάριση
 κανεὶς θνητὸς ἐσένανε δὲν ξέρει νὰ βοηθήσει
 ἀλλὰ αὐτὸς ποῦ σ' ἔπλασε ἀν θέλῃ νὰ σὲ σώσει
 ἄς σ' ἀναπέψῃ τὸ κορμί τὸ τέλος του νὰ δώσει.

Γιατί Θεέ! στή χτίσι σου ποῦ ῥίχνεις τοὺς ἀνθρώπους
δὲν τοὺς ἀφίνεις ἥσυχους, νὰ ζοῦνε χωρὶς κόπους;
Γιατί τὴ λήγη τὴ ζωὴ στὸν κόσμον ποῦ χαρίζεις
νὰ μὴ τὴ δίνῃς μὲ χαρά; Μὲ πίκρες τὴ γιομίζεις!

Ἐκείνη βλέπω τὴν τρελλὴ νὰ ζῆ, νὰ μὴ πεθαίνη
παντοτεινὰ νὰ δέρνεται ψωμὶ νὰ μὴ χορταίνη
καὶ ξάφνου βλέπεις παρεκὶ σὲ μέγαρο κλεισμένο
μαννοῦλα τὸ παιδάκι τῆς νὰ κλαίη πεθαμένο.

Φτωχὸς ὁ ἄλλος στή δουλειὰ νὰ δέρνεται αἰῶνια
στὸν ἥλιο τοῦ καλοκαιριοῦ στοὺς πάγους κ' εἰς τὰ χιόνια
νὰ ἀγωνιέται γιὰ ψωμὶ νὰ δώσῃ στὰ παιδιὰ του
καὶ μιά καλύβη ζέσκεπη νὰ ἔχῃ κατοικιά του.

Ναὶ Θεέ μου ὅλα τὰ πλάσες μὲ πίκρα καὶ μ' ὀδύνη
ἀλλὰ τὴ δόξα τὴ τρελλὴ τὴ δύστυχη ἐκείνη
γιατί τὴν ἔχεις στή ζωὴ νὰ βρίσκεται ἀκόμα
στῆς πέτρας νὰ ξαπλώνεται νὰ σέρνεται στὸ χῶμα;

Νὰ δέρνεται σὰν ἀδικη κατάρρα τὸ κορμὶ τῆς
πότε ὁ κόσμος νὰ τῆς φταίῃ καὶ πότε τὸ παιδί τῆς
καὶ μιά στιγμὴ νὰ σκέπτεται τὴν πεινὰ τῆς νὰ σβύσῃ
χωρὶς νὰ νοιώθῃ τὸ ψωμὶ ἢ μαύρη νὰ ζητήσῃ.

Λυπήσου Θεέ μου τὴν τρελλή, τὴ δύστυχη λυπήσου
σπλαχνίσου την, σπλαχνίσου την, τὴν ἔρμη, τὸ παιδί σου
καὶ γιατρεψέ την γιὰ νὰ ζῆ, ἢ πάρτην νὰ πεθάνη,
ἐκεῖ στὸ μνήμά της ἴσ'μπορεῖ ἡ δύστυχη νὰ γιάνη.

ΤΟ ΑΔΙΚΟ ΒΟΛΙ

ἢ Νεκρολούλουδα ἐπὶ τοῦ Τάφου
τοῦ πολυκλαύστου φίλου μας

ΣΤ. Σ. ΚΑΛΥΒΩΚΑ

Τώρα π' ἀνθίζουν τοῦ Μαγιοῦ γύρω μας τὰ λουλούδια
καὶ τὰ πουλάκια πλέκουνε ἐρωτικὴ φωνιὰ

Τώρα π' ἡ νεότης χαίρεται καὶ φάλλει νεῖα τραγοῦδια
ἕνα πουλάκι ἀπόστασε, βαρέθη, τὴ λαλιά.

Λουλούδι τῆς ἀγάπης μας προτοῦ ἀκόμ' ἀνθίσει
προτοῦ ἀκόμη νά χαρῆ τῆς νεότης του τὰ κάλλη
Βαρέθηκε τὸν κόσμον μας κι' ἠθέλησε ν' ἀφήσῃ
τῆς Μάννας τὰ φιλήματα τῆς Μάννας τὴν ἀγκάλη.

Σ' άγρια νυχτιά ξαπλώθηκε τὸ δόλιο σκοτωμένο
 μὲ βόλι ἀποκοιμήθηκε στὸ στρώμα τοῦ θανάτου
 ματοβαμένο ἔγειρε χλωμὸ καὶ μαραμένο
 κι' ἓνα κεράκι τ' ἀναψάν νά καίγεται κοντά του.

Ἄλθθεια Στέλιο πέταξε, μάς ἔφυγ' ἡ ψυχὴ σου
 τῆς σκοτεινιάς ἐζήλεψες τὸ μαυρισμένο χῶμα
 καὶ γιὰ στολίδι θέλησες λουλούδια στὸ κορμί σου
 ποῦ εἶνε τὰ τραγούδιά σου τὸ γέλιοι σου στὸ στόμα;

Ποιὸς τώρα στὸν πατέρα σου, παρηγοριά θά δώση
 στή μάννα σου ποῦ δάκρυα ματοβαμένα χύνει
 καὶ ποιὸς στήν ἀδελφοῦλα σου, Στέλιο μου, θά σιμώσῃ
 νὰ τῆς εἰπῆ γιὰ σένανε; ὦ! δύστυχη κι' ἐκείνη!

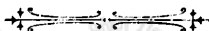
Ἄσπλαγχε Χάρε, ἄπονε, ποῦ πῆρες τὸ κορμί του
 κι' ἐπότισες ἀπελπισιά τοὺς ἀτυχεῖς γονεῖς του
 μὴ γιὰ παιχνίδι τῶκαμες, γιὰ πὲς μου στή ψυχὴ του
 καὶ μὲ τῆς μέραις θέλησες νά παίξῃς τῆς ζωῆς του;

Ἦταν λουλούδι τοῦ Μαγιοῦ, σὰν χαραυγὴ γελοῦσε
 σὺν τὸ πουλάκι τ' ἄκακο ποῦ μόλις φτερουγιάζει
 ἀποτελοῦσαν μουσικὴ τὰ λόγια ποῦ μιλοῦσε
 καὶ τώρα; τὸν ἐχάσανε ὕπνο βαρὺ πλαγιάζει.

Μὴ κλαίτ' ἀδέλφια καὶ γονεῖς ὁ Στέλιος σὰς πηγαίνει
 στὸ ἅγιο φῶς τοῦ οὐρανοῦ ὁ πλάστης μας τὸν πέρνει
 γιὰ νὰ τὸν ἔχη γι' ἄγγελο στὸ θρόνο του νὰ μπαίνει
 καὶ νὰ τὸν στέλνῃ στῆς καρδιαῖς παρηγοριαῖς νὰ φέρνῃ.

Νὰ ρίχνῃ κάποτε σ' ἐσὰς τοῦ ἡλίου τὴν ἀχτίδα
 νὰ σὰς θυμίζῃ τῆς στιγμιαῖς σὲ ἡμέραις περασμέναις
 καὶ νὰ χαρίζῃ κάποτε παρηγορίας ρανίδα
 στῆς πονεμέναις σὰς καρδιαῖς στῆς βαριοπληγωμέναις.

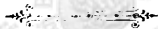
Χαιρέτα τώρα, Στέλιο μου, τοὺς φίλους στὸ πλευρό σου
 αὐτοὺς ποὺ σ' ἀγαπήσανε στὸ κόσμῳ σὰν ἐξουσες
 βαρὺς νὰ μὴ τοὺς φαίνεται ὁ πόνος ὁ δικός σου
 κι' ἀγάπα τους ἔπως κ' ἐδῶ θερμὰ τοὺς ἀγαποῦσες.

Ο ΕΡΩΣ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Ἰστέ μου δὲν ἠγάπησα οὔτε θεὸ ν' ἀγαπήσω,
 καὶ ἄδικα ἀπ' τό σπῆτι μου δλημερνῆς διαβαίνεις,
 τὸ εἶπα, τὴν καρδιά μου δὲν εἰμπρωῶ νὰ πείσω
 καὶ πάλι θὰ στὸ ξαναπῶ, ἀγάπη μὴν προσμένεις.

Ἰλέμμα πιστὸ ἀπ' τὰ μάτια μου ποτέ σου μὴ ζητήσης
 χω καρδιά ἀπὸ σίδερο, ἔχω καρδιά ἀπ' ἀτσάλι
 ἡ σημερινή μας ἐποχὴ ἀγάπη μὴν ἐλπίσης
 ὅτε ἀπὸ μένανε ποτέ οὔτ' ἀπὸ κόρη ἄλλη.

ΕΙΣ ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ

της ἀκριβῆς μου φίλης Σισίας Σ. . . .

Μοιάζεις σὰν ἄστρο χαραυγῆς σὰν ἀργυρὸ φεγγάρι
μονάκριβη καὶ ζηλευτὴ τῆς Μάννας σου καμάρι.

Σὰν τῆς αὐγῆς τὸ λούλουδο τὴν ἀνοιξί π' ἀνθίζει
καὶ εἰς τὸν κόσμον γύρω μας τὴν εὐωδίαν σκορπίζει.

Ἔτσι καὶ σὺ Σισία μου μὲ μιὰ γλυκεῖα ματιὰ σου
βάλασαμο χύνεις στῆς καρδιαῖς ὄσας διαβοῦν ἔμπροστά σου

Στὴν ὄψι σου ἐγνώρισα τῆς Παναγιᾶς τὸ χρῶμα
τὴν ἀρετὴ στὸ βλέμμα σου, στὸ γέλιο σου, στὸ στόμα

Καὶ εἶπα στὴν καρδοῦλά μου μὴν ἀγαπήσης ἄλλη
μονάχα τὴ Σισία μου πῶχει καρδιὰ μεγάλη

Ναι, φίλη μου, ἐπρόσταξα τὰ στήθια τὴν καρδιὰ μου
ἐσέ μονάχα νᾶχουνε αἰώνια συντροφιά μου

Κι' ἐκεῖνα μ' ἀπαντήσανε ἂν χάσουν τὸν παλμό τους
τότε θὰ πάψουνε κι' ἐσέ νὰ σ' ἔχουν συντροφό τους.

ΣΤΗΝ ΑΣΠΛΑΧΝΗ ΕΛΠΙΔΑ ΜΟΥ

Βαρέθηκα νά βρίσκωμαι στὴν ἄθλια τούτη πλάσι
δοποῦ μὲ πόνους καὶ καῦμοὺς τὰ νεῖάτα μου περνοῦνε
καὶ θέλω τὴν καρδοῦλά μου τὸ μνη̄μα νά σκεπάσῃ
γιατί παντοῦ ἀπελπισιά τὰ μάτιά μου θωροῦνε.

Νά σβύσω θέλω, νά χαθῶ, δὲν θέλω τὴ ζωή μου
ποῦ χρόνια τώρα ἡ ἄχαρι ξεσχίζει τὴν καρδιά μου
καὶ μ' ἀπονιά ἀλύπητη πληγώνει τὴν ψυχὴ μου
χωρὶς νά νοιώσουν μιᾶς στιγμῆς χαρὰ τὰ σωθηκά μου.

Ἐλπίδα τρέφουν κάποτε τὰ δόλια μου τὰ στήθια
μά καὶ αὐτὴ ἀτέλειωτη δὲν ξέρω τί μοῦ κρύπτει
φοβοῦμαι μὴ στὰ βάθη τῆς κοιμάται μαύρη ἀλήθεια
κι' ἡ κεφαλὴ μου ἀπελπισ πρὸ τοῦ ἀγνώστου κύπτει.

ᾠ! συμφορὰ στὸν ἄνθρωπο ποῦ ζῆ μὲ τὴν ἐλπίδα
εἰν' ἡ ἐλπίδα θάνατος κανεῖς νά μὴν ἐλπίζῃ
καὶ καρτερεῖ σταλαγματιὰ παρηγοριᾶς ρανίδα
γιατί προτοῦ τὴν φαντασθῇ στὸν τάφο τὸν βυθίζει.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΟΡΤΗΝ

ΤΟΥ ΧΡΥΣΕΟΥ ΜΟΥ ΙΑΤΡΟΥ

ΙΩΑΝΝΟΥ Λ. ΜΑΡΓΑΡΗ

Ἡ φύσις ὅλη σήμερα γιὰ σὲ γιατρέ μου χαίρει
καὶ τὰ πουλάκια στὰ κλαδιὰ λαλοῦνε ταίρι-ταίρι
ὁ ἥλιος ἀκτινόφωτος τὸν κόσμον μας χρυσιζει
καὶ τὴ γιορτὴ σου τὴ χρυσὴ κ' ἐκεῖνος χαιρετίζει.

Ὅλα τὰ πάντα σήμερα μὲ εὐτυχία προβαίνουν
γιὰ τὴ γλυκειά σου τὴ μορφή χαρούμενα διαβαίνουν
χύνουν μοσχάις, τριαντάφυλλα, ἀρώματα καὶ μύρα
κ' ἐγὼ μαζύ τους τραγουδῶ μὲ τὴ φτωγὴ μου λύρα.

Καὶ σ' εὐχομαι τὰ χρόνια σου μὲ γέλοια νὰ περνοῦνε
τὰ ἀδελφία σου τριγύρω σου χαραῖς νὰ σοῦ σκορποῦνε
στὸ διάβα σου ν' ἀνθίζουνε τὰ λούλουδα τ' Ἀπρίλη
κι' εὐχαῖς νὰ σοῦ σκορπίζουνε ξένοι δικοὶ καὶ φίλοι.

Εἰς τοὺς πτωχοὺς ποῦ σ' ἔχουνε σὰν ἅγιο φυλαχτό τους
καὶ λάμπεις σὰν τὸν ἥλιο στὰ μάτια τους, στὸ φῶς τους
χύνε θερμὴ σταλαγματιὰ παρηγοριᾶς ρανίδα
δίνε γιατριά στὸν ἄρρωστο, στὸ δυστυχῆ ἐλπίδα.

Ναι! χάρισέ τους τὴ χαρά, τὸ γέλοιο, τὴ γαλήνη
 μ' ἕνα σου λόγο δύνασαι νὰ διώξης τὴν ὀδύνη
 καὶ νὰ σκορπίσης βάλσαμο στὰ πάθη στὰ δεινά τους
 τριαντάφυλλα στὸ δρόμο τους, καὶ φῶς στὴ σκοτεινιά τους.

Στέμμα μὲ διαμαντόπετραις ἂν εἶχα καὶ ἂν ἴμποροῦσα
 στήν κεφαλή σου σήμερα γιατρέ μου νὰ φοροῦσα
 δὲν θάδειχνε τὸ αἶσθημα τῆς τόσης μου φιλίας
 θὰ σκότιζε τὴ λάμψι του, ἢ λάμψις τῆς καρδιάς.

Γι' αὐτὸ σκορπίζω σήμερα στὴ χάρι σου λουλούδια
 τοῦ στήθους μου τὸ αἶσθημα μὲ λόγια μὲ τραγούδια
 καὶ τὴ γιορτὴ σου εὐχομαι αἰῶνα νὰ γιορτάξης
 λόγια γλυκὰ στοὺς συγγενεὶς καὶ φίλους νὰ μοιράξης.

Τὸ ἄνωτέρω ποίημα ἐδημοσιεύθη χάριν τοῦ εὐεργετικοῦ Ἰα-
 τρῆς τῆς Ζακύνθου εἰς τὸ ἔκτετ περιοδικὸν «αἱ Μοῦσαι».

Σ' ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΤΕΧΝΗ

Ἄπριλη στρῶσε τῆς δροσιαῖς, καὶ Μάη τὰ λουλούδια.
τραγουδισταὶ τῆς ἀνοιξῆς μὴ παῦτε τὰ τραγούδια
γιατ' ἡ Πατρίδα σήμερα μυστινοστολισμένη
ἀπὸ ταξεῖδι μακρυνὸ τὴν κόρη τῆς προσμένει.

Ἦλιε, φεγγάρι, κι' οὐρανὸ βίχιτε χρυσαῖς ἀχιτίδαις
κι' ἀγέρι μου γοργόφτερο ποῦ φέρνεις τῆς ἐλπίδαις
βόγηθα τὴν κόρη πῶρχεται τὴν ξενητιὰ ν' ἀφήσῃ
καὶ μὲς στῆς μάννας τὰ φιλιὰ πάλι νὰ ξαναζήσῃ.

Φύσι, ποῦ σοῦδωσ' ὠμορφιά, τιμὴ μὲ μιὰ ματιὰ τῆς
ποῦ πρὶν σὲ ἰδῆ ἦσουν νεκρὴ καὶ ἀχαρὴ μπροστά τῆς
ἀνοιχτ' τὰ στήθια, ἔρχεται σφιχτὰ νὰ σ' ἀγκαλιάσῃ
καὶ σὰν τὰ χρόνια τὰ παλιὰ νὰ σὲ ξαναδοξάσῃ.

Σιμώνει, νάτην, ἔφθασε λουλουδοστολισμένη
δόστε τῆς θρόνο νὰ σταθῆ γιατί' εἶν' ἀποσταμένη
Κι' ὅταν ἡ ὥρα σήμερα τὴν τελετὴ σημάνη
τ' ἀτίμητο φορέστε τῆς θαφνόκλαδο στεφάνι.

Ἐκεῖνο ποῦ τῆς ἔφρεσαν τὰ περασμένα χρόνια
οἱ ἄνδρες ποῦ δὲν πέθαναν, ἀλλὰ θὰ ζοῦν αἰώνια
στοῦ Παρθενῶνος τ' ἅγιο, λευκὸ προσκυνητάρι
καὶ στα' Ὀλύμπια π' ἀνθήσε τῆς ἀγριληῆς κλωνάρι.

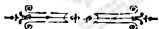
Στήν ξενητιά τήν εἶχανε τήν Τέχνη μας παρμένη
καί χρόνια τήν κρατούσανε οἱ βάρβαροι δεμένη
γιὰ νά τοὺς πῆ τ' ἀθάνατο τοῦ ὕψους μυστικό της
μὰ 'κείνοι δὲν τὸ νοιώσανε καί ἔμεινε δικό της.

Καί τώρα ποῦ τοὺς ξέφυγε καί ἦλθε νά λαμπρύνῃ
τὸ γαλανό της μέτωπο ποῦ μαύρισαν ἐκεῖνοι
Στήν ἀγκαλιά μας θὰ ριχθῆ μὲ πόθους πονεμένους
νά πῆ τὸ ἅγιο μυστικό ποῦ φύλαξ' ἀπ' τοὺς ξένους.

Μάννα, Πατρίδ', ἀγκάλιαστην καί δόσε τὰ φιλιὰ σου
στὴν κόρη σου ποῦ δόξαζε τ' ἀθάνατα παιδιὰ σου
καί πέστης τὸ μυστήριο τ' ἀπόκρυφό ν' ἀφήσῃ
στοὺς τόπους ποῦ τήν εἶχανε ἀληθινὰ ἀγαπήσῃ.

Τὸ ἀνωτέρω ποίημα ἐδημοσιεύθη τὴν 14 Μαΐου 98 εἰς τὴν «Πελοπόννησον», ἐπὶ τῆ εὐκαιρίᾳ τῶν ἐγκαινίων τῆς Βιοτεχνικῆς Ἐκθέσεως.

Ο ΠΟΘΟΣ ΜΟΥ

Ὅλον τὸν κόσμον σκοτεινὸ πρῶτῳ νὰ βλέπω ἔμπρός μου
τὸ φῶς ποτὲ νὰ μὴν ἰδῶ ὡς νὰ σβυσοῦ τὸ φῶς μου
καὶ σ' ἐρημιαῖς νὰ περπατῶ μονάχη νὰ πλανῶμαι
σ' ἄγρια βουνὰ νὰ βρίσκωμαι· στῆς πέτρας νὰ κοιμῶμαι

*—

Ἀνθρώπου δάκρυα νὰ μὴ ἴδῳ τὰ μάτια του νὰ χύνουν
τὰ λόγια μόλις φθάνουν στὸ στόμα του νὰ σβύνουν
κι' ὅλος ὁ κόσμος τῆ ζωῆ τὴν ψεύτρα νὰ μισήσῃ
προτοῦ στὸν τάφο κατεβῆ, προτοῦ τὰ μάτια κλείσῃ.

*—

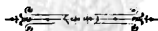
Νὰ μὴν ἐρθῆ ἢ ἀνοιξίς ποτὲ νὰ μὴν ἀνθίσῃ
νὰ μὴ γελάσ' ἢ χαραυγῆ, πουλι νὰ μὴ λαλήσῃ
καὶ νὰ μὲ δέρνουν μ' ἀπονιά οἱ πάγοι καὶ τὰ χιόνια
ὡς νὰ μὲ ρίξουνε νεκρῆ καὶ λυτρωθῶ αἰώνια.

*—

Ὁ ἥλιος νὰ σκοτισθῆ, νὰ σβύσῃ, νὰ μαυρίσῃ
καὶ τὸ φεγγάρι καταχνιά χαλάζι νὰ σκορπίσῃ
καὶ νέος κόσμος νὰ γενῆ ἀπ' τ' οὐρανοῦ τὴν πλάσι
γιὰ μὲ ἢ ψεύτικη ζωῆ γιὰ πάντα νὰ χαλάσῃ.

*—

Στὸν κόσμο τὸν ἀπέραντο τὸ ψεῦδος βασιλεύει:
ἀπάτη, καὶ ἀδίκημα στὰ στῆθιά του φωλεύει
κ' ἔσῳ πηγαίνει σύστημα καὶ γνώμη δὲν θ' ἀλλάξῃ
γιαυτὸ γιὰ πάντα νὰ χαθῆ, γιὰ πάντα νὰ βουλιάξῃ.

Δ Α Κ Ρ Υ Α

Ἐπὶ τοῦ Τάφου τῆς πρώτης μου φίλης

ΜΑΡΙΑΣ Σ. ΛΙΚΙΑΡΔΟΠΟΥΛΟΥ

τελειοφοίτου τοῦ Ἀρσακείου Ἀθηνῶν

—

Μαννοῦλα θλιμμένη
σὲ τάφο γυρμένη
γιὰ πές μου κι' ἐμένα
ποῦ εἶμαι στὰ ξένα
ποῖά κόρη σου κλαῖς;

Μὴν εἶν' ἡ Μαρία
στὴν πλάκα τὴν κρύα
καὶ λόγια στὴ μοῖρα
κακότυχη χήρα
καρδιόχτυπα λές;

— Ἄν θέλῃς ὦ κόρη
νὰ μάθῃς προχώρει
μοῦ λέγει ἐκείνη,
στὸ μνημα ποῦ κλίνει
ἡ ἔρμη γυνή:

Ἡ πλάκα τὸ γράφει
ποῖά κόρη ἐτάφη
ἐγὼ μόνο ξέρω
λουλούδια νὰ φέρω
στὴ νειόσκαφτη γῆ.

Σὰν ἔτσι τὴν εἶδα
σιμώνω μ' ἐλπίδα
μαζὶ της νὰ μείνω
τὸ χέρι τῆς δίνω
τὸ δίνω θερμό.
Καὶ ξάφνου παγώνει
τὸ χέρι της χιόνι
μοῦ φαίνεται μαῦρο
δὲν ξέρω ποῦ ναῦρω
ἡ δόλια γιατρό.

Ἐπάνω της κλίνω
βοήθεια τῆς δίνω
τῆ γέρνω στὸ χῶμα
καὶ στρέφω τὸ ὄμμα
στὸ μνήμα νὰ ἰδῶ:
Ἡ πλάκα τί γράφει
ποιὰ κόρη ἐτάφη
Θεέ μου! ἀλήθεια
τῆς Μάρως τὰ στήθια
ἐσθύσαν ἐδῶ.

Ναί, ναί, ἡ Μαρία
πῶ! πῶ! δυστυχία
ἡ πρώτη μου φίλη
νεκρὰ ἔχει τὰ χεῖλη
καὶ βρίσκειτ' ἐκεῖ:
Στὸν τάφο κλεισμένη
σὰ νύφη ντυμένη
καὶ τώρα τῆς φέρνουν
λουλούδια καὶ γέρνουν
καὶ κλαῖν οἱ δικοί.

Τοῦ κόσμου ἀγγελουδι
τ' Ἀπριλῆ λουλουδι
πρὶν ἔτι ἀνθίσῃ
τῆ γῆ νὰ στολίσῃ
βαρέθη νὰ ζῆ.

Δὲν ἤθελε χάρι
νὰ σέρνῃ καμάρι
τὸ μνήμα ποθοῦσε
τό χῶμ' ἀγαποῦσε
κ' ἐκλείστη νεκρή.

Βαρέθη τὰ κάλλη
τοῦ κόσμου τὴν πάλῃ
δὲν βάσταγε πόνο
καὶ ἔκλινε μόνο
σὲ μνήμα σκληρό.
Ἐσκιάχτη νὰ μείνῃ
δασκάλα νὰ γείνῃ
καὶ πάει νὰ σπουδάσῃ
ἄλλου νὰ περάσῃ
τὸ νεῖδ τὸν καιρό.

Μαννοῦλα καυμένη
μὴ στέκεις γυρμένη
καὶ πίκραις θυμᾶσαι
τὸ χέρι μου πιᾶσε:
Νὰ πᾶμε μακριὰ
Μᾶς πῆρε τὸ θράδυ
δὲν βλέπεις σκοτάδι
κ' ἐπάνου σὲ τάφους
γραμμένους κ' ἀγράφους
π' ἀνάψαν κεριά!

ὦ! ἔλα μαζί μου
Μαννοῦλα χρυσή μου,
δὲν θέλω νὰ μείνῃς
ἐδῶ ν' ἀπογείνῃς
στή μαύρη τῆ γῆ.
Ἄχ! σήκω λυπᾶμαι,
στὸ σπῆτι σου πᾶμε,
ποῦ ἡ κόρη σου ἢ ἄλλῃ
μέ πίκρα μεγάλη
γιά σὲ καρτερᾷ.

Στὰ λόγια μου τ' ὄμμα
σηκώνει ἀπ' τὸ χῶμα
τὸ χέρι μοῦ δίνει
καὶ πάγο μοῦ χύνει

φρικτὸ στὸ κορμί.

Μὲ κάνουν κορμάρια
τὰ δυό της τὰ μάτια
ὦ! δὲν θὰ ξεχάσω
Καὶ νειὰ κι' ἄν γεράσω
αὐτὴ τὴ στιγμῆ.

Νὰ φύγω μοῦ λέει
κι' ἀρχίζει νὰ κλαίῃ,
ν' ἀφήσω στὸ χῶμα
τῆς Μάρως τὸ σῶμα
χωρὶς νὰ τὸ ἰδῶ ;

Δὲν θέλω νὰ φύγω
ὦ! ἄφες με λίγο
στὴν ἔρμη τὴν κλίνη
ποῦ βρισκατ' ἐκεῖνη
νὰ μείνω κι' ἐγώ.

Τὰ λόγια ποῦ μ' εἶπες
γιατρεῦουν τῆς λύπαις,
μὰ, κόρη μου, μόνο
τῆς Μάννας τὸν πόνο

ὁ τάφος σφαλεῖ·

Μὴ βλέπεις ἐμένα
ποῦ κλαίω θλιμμένα
σὺ φύγε εἰν' ὦρα
νὰ πᾶς εἰς τὴ χώρα
ποῦ μὲν' ἦ ζωή..

Καὶ πὲς στὸ παιδί μου
στὴν ἄλλη ζωὴ μου
ἐκεῖ ποῦ θὰ μένη
ἐμὲ νὰ προσμένῃ
πῶς ἔμεινα δῶ:

Στὴν μαῦρ' ἔρημιά
νὰ ἰδῶ τὴ Μαρία,
Θεέ! φυλαξέ την
καλὰ σκεπασέ την
μὴ πάθῃ κακό..

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΟΡΤΗΝ

Τοῦ Σαββατοῦ καὶ Ἀγαπητοῦ Ἰαν. Β

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΣΚΛΑΒΟΥΝΟΥ

Σήμερα ὄλα γύρω σου χαρούμενα γελοῦνε
καὶ τὰ πουλιὰ ἀπ' τὸ κλαδί σ' ἄλλο κλαδί πετοῦνε
καὶ τὴ λαλιὰ τους στέλνουνε ἀπ' τὸ γλυκό τους στόμα
νὰ χύνη τὴν παρηγοριὰ στοῦ ἄρρωστο το στῶμα.

~

Παντοῦ σκορπιᾶς τὴν εὐτυχιὰ τῆς δόξης τὴν ἀχιτῶδα
στὴν εὐγενῆ σου τὴν ψυχὴ βρῖσκει ὁ φτωχὸς ἐλπίδα
κι' οἱ συγγενεῖς ποῦ σὲ θεωροῦν καὶ τρέμουνε γιὰ σένα
καμάρι σ' ἔχουν ζηλευτὸ σὲ στήθια ἀγαπημένα.

~

Κι' ἐγὼ ποῦ ζῶ στὴν ξενειτιά σὰ μαραμένο φύλλο
κι' ἄλλον δὲν ἔχει πιστικὸ ἢ φαμελιά μου φίλο
τραγοῦδι ἀπὸ τὰ σπλάγχνα μου γιὰ τὴ γιορτὴ σου ψάλλω
ἀφοῦ δὲν ἔχω τίποτα νὰ σοῦ χαρίσω ἄλλο.

~

Τραγοῦδι μ' ἀγνὸ αἰσθημα βγαλμένο ἀπ' τὴν καρδιά μου
θρεμένο ἀπὸ τὰ φύλλα τῆς κι' ἀπὸ τὰ σωθηκά μου
νὰ σοῦ θυμίζῃ τὴν ἀγνή κι' ἀληθινὴ φιλία
ποῦνε διαμάντι ἀτίμητο στὴν ψεύτρα κοινωνία.

~

Αὐτὴ σὲ ἔσους εὐτυχοῦν διπλῆ χαρὰ σκορπιᾶζει
ἐλπίδα καὶ παρηγοριὰ τοὺς δυστυχεῖς γιομίζει
μὰ χρόνια τώρα βρῖσκαται στὸ δρόμο πεταμένη
σὰ νάν' τῆς μόρφας ἔρημη παιδοῦλα ξεχασμένη.

~

Μὰ ἴγώ ποῦ τὴν ἐξάνοιξα στὴν εὐγενῆ ψυχὴ σου
 στὸ πρῶτό σου χαμόγελο στὴν πρόση τῆ φωνῆ σου
 ὀρκίζομαι νὰ ζῶ μ' αὐτὴ ὡς ἔτσι ξεψυχῆσω
 κι' ἂν βρῶ στὸ μνήμα νειὰ ζωὴ πάλι μ' αὐτὴ νὰ ζήσω..

ΑΚΡΟΣΤΙΧΙΣ

ΤΗ· ΦΙΛΑΤΑΤΗ· ΔΕΛΑ· Α . . . . .

Λάρψις ἂν ἤμουν ἤλιου ἀκτίνα,
 ἂν ἤμουν ρόδα ἂν ἤμουν κρίνα,
 ἴμπρὸς στὴ θωριά σου διὰ ἤμουν βράδου
 νύχτα χειμῶνος πύσσα, σκοτάδι..

* Ἐρως ἂν ἤμουν μὲ σπλάχνα θεία
 ἂν ἤμουν μήτηρ κι' εἶχα παιδιὰ
 ἴμπρὸς στὴν καρδιά σου διὰ ἤμουν φίλη
 ὅ,τι σὲ ἔρμηξ νεκρὰς τὰ χεῖλη.

Λέγον ἂν εἶχαν σὲ τ' ἄκουμά τους
 τὰ ρόδα, τ' ἀνθί, τὰ φιλῆμά τους
 μ' ἕνα τους λόγο καὶ τὰ ἀγαθὰ
 θὰ σοῦ τὸ στέλναν μὲ τὴ θροσούλα.

* Ἀχ! ἔάν εἶχες ψιφί ἀκόμα
 μὲς τὸ γλυκό σου βιάσιμα στόμα
 ἔσα φίλη μου κλεισμένη τὰ χεῖλη
 καὶ ἡ καρδιά μου ἀπὸ τὴ φίλη.

ΠΟΙΑ ΕΙΝΕ Η ΕΥΤΥΧΙΑ;

Ἄπ' τῆ στιγμῇ ποῦ γνώρισα τῆς Μάνας μου τὸ στόμα
 δὲν εἶδανε τὰ μάτια μου τῆς εὐτυχίᾳς τὸ χρῶμα·
 Ὅσοι ἀπὸ ᾧσας τὴν γνώρισαν καὶ τὴν ἐκάμαν φίλη
 ἄς μοῦ τό γράψουνε κι' ἐμὲ μὲ πέννα μὲ κοντῆλι·
 Νὰ μάθω τί ἔχει μέσα της ποθῶ νὰ τὴν γνωρίσω
 θέλω κ' ἐγὼ νὰ τὴν ἰδῶ στιγμῇ μ' αὐτὴ νὰ ζήσω·
 Τάχα αὐτὴ ποῦ γνώρισα τὴ μαυροφορεμένη
 ποῦ κάθε ὥρα καὶ στιγμῇ τὴ νεῖότη μου πεθαίνει·
 Δὲν εἶν' δικὴ της ἀδελφῆ; κι' ἀπ' τὰ μικρά μου χρόνια
 δὲν ζοῦμε πάντοτε μαζὺ ἀγκαλιασμένοι αἰώνια;
 Πόσαις νυχταῖς κρυαδεραῖς τοῦ γέρου τοῦ χειμῶνα
 μοῦ ἐκρατοῦσε συντροφιά στοῦ κόπου τὸν ἀγῶνα
 Καὶ μ' ὄλεγε ἀμέτρηταις πῶς ἔχει φιλενάδαις·
 καὶ νεῖους, καὶ γέρους, καὶ παιδιὰ, καὶ κόραις καὶ μανάδες·
 Μ' ἀπ' ὄλους περισσότερο ἐμένα πῶς λατρεῖ
 καὶ ἂν μὲ χάσῃ μιὰ στιγμῇ γοργὰ θ' ἀρθῆ νὰ μ' εὔρῃ
 Καὶ ἀπ' τῆς πολλαῖς μία νυχτιὰ μοῦ λέγει πιστεμένα
 ἔχω καὶ ἄλλη ἀδελφῆ καλλήτερη ἀπὸ μένα·
 Ποτέ μας δὲν βλέπομαστε ἢ μία μὲ τὴν ἄλλη
 ἐκείνη ζῆ μακρὰ ἀπὸ μὲ σ' ἀνάπαψι μεγάλη·
 Ἢ ξεγνιασιὰ τὴ χαίρεται ἢ τρέλλα τὴ λατρεῖ
 ἢ φτώχεια τὴν ἐπιθυμῆ κι' ὁ πλοῦτος τὴ ζηλεύει·
 Καμμιά ποτέ δὲν πίκρανε ὅπως ἐγὼ καρδιά
 Ποτέ της δὲν ἐσκόρπισε πικρὴ μελαγχολία
 Ποτέ της οὔτε ὀμίωσε στοῦ Ποιητοῦ τὰ στήθη
 Γι' αὐτὴ ὁ ἥλιος ἔλαμπε τὴν ὥρα ποῦ γεννήθη.

Στή χάρι και στήν ὠμορφιά δὲ 'μοιάζουμε μὲ 'κείνη
ἐγὼ 'μαι ἄγρια νυχτιά και 'κείνη νειά σελήνη.
'Όλος ἔ κόσμος τήν ποθεῖ τήν κράζει εὐτυχία
κι' ἐμένα μ' ἀποφεύγουνε μὲ λέγουν δυστυχία.
Τὰ λόγια της σὰν ἄκουσα μπροστά της γονατίζω
κι' ἀπὸ φιλιὰ και δάκρυα τὰ πόδια της γιομίζω
Γιὰ νὰ μοῦ πῆ ν' ἐμένανε ποῖο δρόμο νὰ βαδίσω
τὴν ἀδελφή της τὴ χρυσὴ νὰ τρέξω νὰ γνωρίσω.
Μὰ νὰ μοῦ πῆ δὲν 'θέλησε μὲ σπρώχνει και μ' ἀφίνει
νὰ κλαίω και νὰ δέρνουμεαι στήν ἔρμη μου τὴν κλίνη.
Γι' αὐτὸ ἐσὰς παρακαλῶ ἀγαπητοί μου φίλοι
ποῦ ξέρτε τὴν εἰκόνα της τὰ ροδαλά της χεῖλη
Νὰ πῆτε κι' εἰς ἐμένανε νὰ πάω νὰ τὴν ζητήσω
σὴν ἀγκαλιὰ της νὰ ριχθῶ ν' ἐκεῖ νὰ ξεψυχήσω.

ΑΥΨΗΝΙΑ

Τῷ ἀξιότιμῳ κ. Ἄνδρ. Κεφ. δικηγόρῳ.

Ἡ φύσις ἔλη γύρω μου ἀμέριμνα κοιμάται,
κι' ἐγὼ μονάχος κ' ἄγρυπνος χωρὶς νὰ κλείσω μάτι
ἐνῷ ὁ κόσμος ὑπνώσει κ' εἰς ὄνειρα πλανᾶται
γυρῶζω παραδέρνομαι στὸ ἔρμο μου κρεβάτι

Τὸ μεσονύχτι πέρασε κ' ἡ χαραυγὴ σιμώνει
παράδηρε σὰν ἀδικη κατάρα τὸ κορμί μου
κι' ἐβγήκα στὸ παράθυρο νὰ ἰδῶ πῶς ξημερώνει
νὰ ἰδῶ τὰ ἀνθῆ, τῆς δροσιάς, τὰ ῥόδα στὴν αὐλή μου.

Θωρῶ τὴν πλάσι . . . . Νεκρική σιγὴ τὴν περιβάλλει
μόνον κινουῦνται τὰ κλαδιὰ τὰ δροσογοισιμένα
τὸ νυχτοπούλι ἀτέλειωτο μὲς τὴν ἀφάνια ψάλλει
καὶ ὁ κισσὸς μὲ τὸ δένδρι φιλιῶντ' ἀγκαλιασμένα

Τὸ φίλημά του τὸ θωρεῖ τὸ ἀργυρὸ φεγγάρι
ὅπου στὸν ἕαστερ' οὐρανὸ ἐλόλαιμπρο κρεμιέται
καὶ καταχνιὰ τὸ πλάκωσε, τοῦ σκέπασε, τὴ χάρι
γιατὶ κι' ἐκείνο σὰν ἐμὲ τὸ δύστυχο ἀγαπιέται

Τὸ 'πόνεσα κι' ἐκύταξα νὰ ἰδῶ γιατί δακρῶζει
νὰ ἰδῶ τὸν πόνο ποῦθεγαλε τόσο μεγάλο δάκρυ
καὶ βλέπω τὸ κακότυχο τὴν πούλια ν' ἀντικρύζει
ἐρωτικὰ νὰ τὴ θωρῆ ἀπ' τ' οὐρανοῦ τὴν ἄκρη

Βαρειά βαρει' αναστέναξε, κι' ἀπὸ τὸ στεναγμὸ του
σὰ νὰ βρυχήθη νόμισα λεοντάρι πονεμένο
καὶ τὸ δένδρι ἐκύταξε, ποῦ σφίγγει τὸν κορμὸ του
ὁ ζηλεμένος ὁ κισσὸς μὲ φύλλο ῥωτευμένο.

Δακρῦζω, καὶ τὸ ῥώτησα γιὰ νὰ μοῦ πῆ κ' ἐμένα
τί ἔχει, τί τὸ πλάκωσε, κ' ἐκεῖ ποῦ τὸ θωροῦσα
μ' ἀπῆντησε, τὰ μάτια μου ἀν βλέπης δακρυσμένα
γιὰ ῥώτησε τὴν ἀπιστη τὴν πούλια π' ἀγαποῦσα.

ὦ! πόσο μὲ τὰ λόγια σου φεγγάρι μου γιομίζεις
φαρμάκι τὴν καρδοῦλά μου τὴ βαριοπληγωμένη
καὶ πῶς σ' αἰώνιο στεναγμὸ τὸν δόλοιο μὲ βυθίζεις
γιατὶ κ' ἐγὼ ἀγάπησα καρδία παγοφρυσισμένη.

Μὲ φεύγει . . . ὅπως καὶ σέβανε φεγγάρι μου τὸ βράδυ
ἢ ἀπιστη ἀγάπη σου ἢ ἀκριβή σου πούλια
Μὲ φεύγει . . . καὶ βυθίζομαι σ' αἰώνιο σκοτάδι
σὰν ἀντικρύσω καὶ ἐγὼ τὴν γαλανή μου Γ . . . . .

Στὰ λόγια τὸ φεγγάρι μου θωρῶ νὰ ξαστερῶση .
ἔλα μοῦ λέει φίλε μου, ἀδέλφια νὰ γενοῦμε
ἢ μαραμμένη σου καρδιά μ' ἐμὲ νὰ ξανανειώση
καὶ νὰ φυλάμε ἀπ' τὸ κακὸ ἐκείνους π' ἀγαποῦμε.

ΣΤΗΝ ΣΚΛΗΡΑΝ ΚΑΡΔΙΑΝ

ΤΗΣ ΔΕΣΠΟΙΝΙΑΟΣ

Α . . . . . Γ . . . . .

Λέγεις δὲν θέλεις ἔρωτα δὲν θέλεις τὴν λατρείαν
λέγεις πῶς εἶσαι ἀναίσθητη· δὲν ἔχεις σὺ καρδίαν ;

Δὲν ἀγαπᾷς νὰ φθείρῃς· νὰ πάσχῃς, νὰ στενάξῃς
ποθεῖς νὰ ζῆς ἀμέριμνα τὸν κόσμον νὰ θυμᾷξῃς ;

Ἡ φύσις σοῦ ἐχάρισε ἀφροντισιὰ μεγάλη
νὰ χαίρῃς καὶ νὰ γελᾷς ὅταν δακρύζουν ἄλλοι.

Τὸν ἔρωτα δὲν γνῶρισε, καὶ ἔχουν δίκιο φίλη
νὰ τὸν ἐμπαίζουσαν τ' ἀπαλὰ τὰ ροδαλά σου χεῖλη.

Ἄν ρίξῃς ἔμῳς μιὰ φορὰ τὴν ἀσπλαγχνή ματιὰ σου
κι' ἰδῆς τὸ νεῖδ ποῦ φθίρεται κόρη, γιὰ τὴ καρδιά σου·

Θ' ἀναστενάξῃς θλιθερὰ θὰ ἰδῆς τὸ μεγαλεῖον
καὶ θὰ εἰπῆς στὸν ἔρωτα, εἰς τὸ τρελλὸ παιδίον

Ἔλα στὰ στήθια μου νὰ ζῆς κι' ὅσο στὸν κόσμον ζήσω
θέλω νὰ σ' ἔχω συντροφιά μ' ἐσὲ νὰ ξεψυχήσω.

ὦ ! πόσον, πόσον εὐτυχῆ τὸν νεῖδ θὰ καταστήσῃς
ὅταν καὶ σὺ μὲ ἔρωτα θερμὸν τὸν ἀγαπήσῃς.

Μὲ εὐτυχία, μὲ χαρὰ, θὰ ζῆτε θὰ χαρῆτε
καὶ τῆς ζωῆς τῆ συγνεφιά ποτὲ δὲν θέλει ἰδῆτε.

Μιὰ χάρι τότε σοῦ ζητῶ νὰ θυμηθῆς κ' ἐμένα
κ' ὦρα καλλή μου· νὰ μοῦ πῆς ὅπου βρεθῶ στὰ ξένα.

Ο ΞΕΝΙΤΕΜΜΕΝΟΣ ΕΡΑΣΤΗΣ

Ἡ Μοῖρα μ' ἔφερε πάλι στὰ ξένα
 ἔρημος πάντοτε θέλει νὰ ζῶ
 ἀπελπισμένος χωρὶς ἐσένα
 στὰ ξένα χῶματα νὰ κατοικῶ.

Μόνος νὰ κάθουμαι νὰ κλαίω θλιμμένα
 καὶ νὰ θυμῶμαι Μυρτιά χρυσῆ
 τὰ λόγια ποῦπαμε τ' ἀγαπημένα
 ἐστὸ χωρισμό μας ἐγὼ κι' ἐσύ.

Ποῦ μοῦ ἐκρατοῦσες σφιχτὰ τὸ χέρι
 κι' ἀγάπη μῶταζες παντοτεινῆ
 πῶς θὰ γενοῦμε γλήγορα ταῖρι
 καὶ μὲ νανούριζε γλυκεῖα φωνή.

Τοῦ χωρισμοῦ μας ἡ μαυρισμένη
 ἡμέρα ἦτανε πρώτη μαγιοῦ
 ἡ φύσις ἔχυνε μυριανθοσιμένη
 γλυκὸ χαμόγελο μικροῦ παιδιοῦ.

Κι' ὅταν μὲ ρώτησες ἄν πιστεμένα
 ζήσω στὴν ἔρημη τὴν ξενεϊτιὰ
 τὰ μάτια σήκωσα κόρη σ' ἐσένα
 καὶ φλογισμένη ρίχνω ματιὰ.

Και ἡ ματιά μου ἦταν ἐκείνη
 ὄρκος αἰώνιος ἀληθινός
 μάρτυρες ἦσανε τ' ἄνθη κι' οἱ κρῖνοι
 ὁ ἥλιος π' ἔλαμπε κι' ὁ οὐρανός.

✱

Τώρα μακρὰ σου στὰ μαῦρα ξένα
 βαρυστενάζω τρέμω, πονῶ
 καὶ σὰν θυμοῦμαι γλυκεῖα παρθένα
 τὰ περασμένα ὄλο θρηνώ.

✱

Μ' ἂν τύχη ἄξαφνα καὶ ἀντικρύσης
 ἄλλη στὰ μάτια σου γλυκεῖα θωριὰ
 κύτταξε, τότε μὴ λησμονήσης
 κεῖνον ποῦ τρέμει γιὰ σὲ μακρὰ.

✱

Ποῦ ξαπλωμένος μὲς τ' ἀκρογιάλι
 στὸ νοῦ του σ' ἔχει στὸ λογισμό
 καὶ μὰ γιὰ 'κεῖνον σκέψεις προβάλλει
 στὸν ἄπονό του τὸ χωρισμό.

✱

Γιατὶ στ' ἀχόρταγο τὸ κοιμητήρι
 θεὲς νὰ φυτρώσῃ μαύρη ἰτιά
 καὶ μὴ ξεχάσης μὲ θυμιατήρι
 κἀποτε νὰρχεσαι νὰ κλαῖς Μυρτιά.

✱

Τὸ νεῖο τὸν ἄτυχο ὁποῦ γιὰ σένα
 κοιμᾷτ' ἀξύπνητα στὴν ἐρημιὰ
 θαμένος ἄπονα στὰ μαῦρα ξένα
 κ' ἔχει γιὰ ταῖρι του τὴν κυκλαμιά.

Η ΥΣΤΕΡΝΗ ΝΥΧΤΑ ΤΗΣ ΟΡΦΑΝΗΣ

Ήτανε νύχτ' άλωναριού φεγγαροφωτισμένη
στην έξοχή δὲν ἔβλεπες πουλάκι καὶ διαβάτη
ἢ πλάσις μὲ τὸν ἔρωτα σφιγκτοαγκαλιασμένη
εἰς τὸν ἀνθῶνα τῆς ζωῆς ἐστένανε κρεββάτι.

Μὰ μὲς στῆς νύχτας τῆ σιγῆ θωρῶ ἀγριεμένο
ἓνα πουλὶ δλόμαυρο γοργὰ νὰ φτερακῆ
σὰν νὰ ἦταν ἀπ' τὰ μνήματα μου φάνηκε βγαλμένο
καὶ σ' ἓνα ξέπορτο μὲ μιὰς τρεῖς δυναταῖς χτυπάει.

Εἶνε τὸ σπῆτι φτωχικὸ καὶ πληθυσφοφτισμένο
καντῆλι σ' ἓνα εἰκόνημα τῆ φωτῆγια του φωτίζει
καὶ μιὰ μαννοῦλα δύστυχη μισοξεψυχισμένο
θωροῦσε τὸ παιδάκι τῆς καὶ τρέμει, καὶ δακρῶζει.

— Μάννα τῆς λέγει σιγανὰ τὸ ξέπορτο χτυπᾶνε
ὁ Χρόνης μου μὴν ἔφερε γιὰ δὲς τὰ γιατρικά μου
ἢ τὰ κορίτσια τοῦ χωριοῦ στὸν τρύγο τους ποῦ πᾶνε
γιὰ νὰ ρωτήσουν χτύπησαν πῶς πάει ἡ ἀρρωστιά μου;

Μάννα τραγοῦδι του παληὸ τὰ στήθια μου δρασίζει
τῆς μαραμμένης μου καρδιᾶς διαδαίνουνε οἱ πόνοι
καὶ ἄλλους καιροὺς μαννοῦλα μου ἀγάπης μου θυμίζει
ποῦ σὰν πουλιὰ πετούσαμε στ' ἀλώνια μὲ τὸν Χρόνη.

Θυμάσαι Μάννα μιὰ βραδιά στῆς βρύσης τὸ πλατάνι
 ποῦ εἶδες πουλι κατάμαυρο εἰς ἓνα τ.υ κλωνάρι
 καὶ σὰν ἐπέρας' ἀπὸ 'μὲ ποῦ εἶπες θέμου φθάνει
 ἓνα παιδί μ' ἀπόμεινε κ' αὐτὸ θὰ μοῦ τὸ πάρη ;

Τοῦ χαϊδεμένου σου παιδιοῦ ἐζήληψε τὴ χάρι
 σοῦ ξεριζώνει μ' ἀπονηὰ τὸν ἀκριβό σου κρίνο
 θαρῶ πῶς τῆς φτερούγιας του ἀνοίγει νὰ μὲ πάρη
 στὴν ἀγκαλιὰ σου κρύψε με καὶ πάψε περὶ τὸ θρήνο..

Συντροφισές μου πιστικαῖς μαζέψετε λουλούδια
 κι' ἀρχίστε νὰ μοῦ φτιάχνετε τὸ νυφικὸ στεφάνι
 καὶ μοιρολόγια ψάλλετε ἀντὶς γάμου τραγούδια.
 στὴν ἐκκλησιὰ φτωχὸ κερὶ ἀνάψτε καὶ λιθάνι.

'Αγαπημένε Χρόνη μου ποῦ πῆρες τὸ φιλέ μου
 μὴ λησμονήσης ν' ἄρχεσαι δύο φοραῖς τὸ χρόνο
 σὰν ἔλθῃ ψυχασάββατο, σὰν ἔχω τὴ γιορτὴ μου
 μὲ λούλουδα στὴ Μάρω σου νὰ σοῦ θυμάει τὸν πόνο..

Μάννα, σὰν ἔλθῃ ἡ αὐγὴ καὶ τ' ἄστρι τρεμοσβύση
 τὴ Μάρω σου τὴν ἀκριβὴ νυφοῦλα, θὰ τὴν κλάψῃς
 κι' ἐκεῖ 'ψηλὰ στοῦ "Αἶ Ληὰ τὸ ἄγρο' ρημοκλήσι
 ἀντὶς γιὰ γάμου στέφανα λιθάνι θὰ μοῦ κάψῃς.

Καὶ πρὶν ἀκόμη τὰ στερνὰ τὰ λόγια τελειώση
 τὸ ξέπορτο μὲ δύναμι τρίτη φορὰ χτυπάει
 ἡ Μάννα ἢ κακοροζικὴ τὴν κόρη τῆς στὴ στρῶσι
 ἀφίνει, καὶ στὸ ξέπορτο γοργὰ μὲ μιὰς πετάει..

Μέσα στής νύχτας τή σιγή πρὸς τάχα νὰ βροντᾶνε ;
ὁ Χρόνης τῆς μὴν ἔφερε τὰ μαύρα γιαιτρικά τῆς
ἢ τὰ κορίτσια τοῦ χωριοῦ στὸν τρύγο τους ποῦ πᾶνε
γιὰ νὰ ρωτήσουν χτύπησαν πῶς πᾶ' ἡ ἀρρωστιά τῆς ;

✱

Ἐνοίγει, καὶ στὰ μάτια τῆς μαῦρο πουλί ἀντικρύζει
ἀπὸ μπροστά τῆς ξεπατᾶ στής Μάρως τῆς τὸ στῶμα
τρέχει ἢ μαύρη νὰ τὸ ἴδῃ, τὸ βλέπει, τὸ γνωρίζει . . .
μὰ εἶχε κλέψει τὴν ψυχὴ τῆς Μάρως ἀπ' τὸ στόμα.

✱

Τὴν ἀγκαλιάζει, τὴν φιλεῖ, μὲ δάκρυα τὴ γριμίζει
τὸ παγωμένο τῆς κορμὶ γυρεύει νὰ ζεστάνῃ
μὰ δὲν μπορεῖ, κ' ἡ δύστυχη τὰ σπλάγχνα τῆς ξεσχίζει.
Γραφτὸ ἦταν' ἀπ' τὴ μοίρα τῆς κ' αὐτὸ νὰ τῆς πεθάνῃ!

✱

Ἡ φιλενάδες τὴν αὐγὴ μαζέψανε λουλούδια
καὶ δακρυσμέναις φτιάσανε τὸ ἔρμο τῆς στεφάνι
καὶ μοιρολόγια ψάλλανε γιὰ ὕστερὰ τραγούδια
κερὰ ἀνάψαν γύρω τῆς μυρωδικὸ λιθάνι.

✱

Κι' ὁ Χρόνης τῆς ποῦ ἔχασε γιὰ πάντα τὸ φιλί τῆς
στὸ ῥημοκλήσι ξεκινᾶ δύο φοραὶς τὸ χρόνο
τὸ ἔρμο ψυχασάβδατο, σὰν ἔχει τὴ γιορτὴ τῆς
καὶ τῆς πηγαίνει λούλουδα νὰ τοῦ θυμάει τὸν πόνο.

Ο ΑΠΕΛΠΙΣΜΕΝΟΣ ΕΡΑΣΤΗΣ

Τῷ Α. Κ.

Γιατ' εἶμαι πάντα σκεπτικὸς τί ἔχω καὶ λυποῦμαι
καὶ σὰν γυρίσω νὰ σ' ἰδῶ νὰ τρέμω νὰ φοβοῦμαι ;

Μήπως γιὰ 'καίνη τὴ στιγμὴ ποῦ μοῦπες λόγον ἔνα
χωρὶς καὶ σὺ νὰ τὸ σκαρθῆς πῶς θές νὰ ζῆς μ' ἐμένα ;

'Απ' τὴ στιγμὴ ποῦ πίστεψα στήν ψεύτρα σου τὴ γλῶσσα
σὰν τὸ κεράκι σβύνομαι καὶ ὑποφέρω τόσα.

'Απελπισμένους περπατῶ χωρὶς καρδιά, θλιμμένος
εἶν' ἢ ζωὴ μου βάσανος καὶ στή χαρὰ εἶμαι ξένος.

Σὰν τὸ πουλάκι δέρνουμε ἀπὸ καρδιάς στενάζω
κι' ὅπου βρεθῶ κι' ὅπου σταθῶ σὲ ἀγαπῶ φωνάζω.

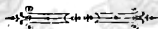
Δὲς μου καρδιά ἀντὶ καρδιάς κι' ἀγάπη ἀντὶ λατρείας
ἀληθινὴ κι' ὄχι ψευδῆ μὲ λόγια ὑποκρισίας.

Δόσε ζωὴ στὸν ἄρρωστο γιατριὰ στὸ πληγωμένο
παρηγοριὰ στὸ δύστυχο κι' ἐλπίδα στὸ θλιμμένο.

Βγάλ' ἀπ' τὸ νοῦ τοὺς λογισμοὺς τὴ πίκρα τὴν ὀδύνη
καὶ δὸς μου τὴν ἀνάπαυσι τὴ πρώτη μου γαλήνη.

"Ἄχ συμφορὰ σ' αὐτὸ τὸ νεῖδ γυναικί π' ἀγαπήσῃ
κι' ἀντὶς ἀγάπης βότανο φαρμάκι τὸν ποτίσῃ.

"Ἄχ εἶναι ψεύτρα ἢ εὐτυχία κι' ἀλλοίμονο σ' ἐμένα
ὅπου πιστὰ σ' ἀγάπησα τὴν ἄπιστη ἐσένα.

ΠΡΟΣΕΥΧΗ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΟΡΤΗΝ
ΤΟΥ ΑΓΑΠΗΤΟΥ ΜΟΥ
ΣΤΑΥΡΑΚΗ Ι. ΒΕΡΡΟΙΟΥ

Χρόνους πολλούς, σοῦ εὐχομαι Σταυράκη μου νὰ ζήσης
δόξα, τιμή, κι' ὑπόληψι στὸν κόσμο ν' ἀποκτήσης.
Τὰ χεῖλη σου χαμόγελο οὐράνιο νὰ σκορπίζουν
καὶ οἱ γονεῖς, κι' οἱ θεῖοι σου φιλιὰ νὰ σοῦ χαρίζουν.

~

Ὁ Σταυρωμένος ὁ Χριστὸς σιμά σου πάντα νὰνε
ἔλοι στὴ γῆ οἱ χριστιανοὶ ἐσένα ν' ἀγαπᾶνε
καὶ ἡ γλυκιά μαννοῦλα σου ποῦ σ' ἔχει πάντα ἔμπρός της
ἀντρα μεγάλον νὰ σ' ἰδῆ, νὰ λάμψῃς μὲς τὸ φῶς της.

~

Τίμια Σταυρέ! Γονατιστὴ κι' ἐγὼ εἰς τὴ γιορτὴ σου
ἀπὸ καρδιά παρακαλῶ τὴν ἅγια δύναμί σου
νὰ δώσης στὸ μονάκριβο ποῦ τῶχουν γιὰ καμάρι
νὰ χύνη μὲς στὸ σπῆτι του τὴν εὐτυχιά, τὴ χάρι.

~

Ν' ἀνθίζῃ σὰν τῆς ἀνοιξίς τὸ τρυφερὸ λουλουδι
σὰν τ' οὐρανοῦ τοῦ κόσμου σου τ' ἀφρόπλαστ' ἀγγελουδι
νὰ ἔχη γιὰ στολίδι του τοῦ φεγγαριοῦ τὰ κέλλη
ὡς σὰν τὸ ῥόδο τοῦ Μαγιοῦ παντοτεινὰ νὰ θάλλῃ.

~

Σὰν τὸ χρυσὸ πατέρα του εὐσπλαχνικὸ νὰ γίνῃ
παρηγοριὰ στοὺς δυστυχεῖς κι' ἐλπίδα νὰ τοὺς δίνῃ
καὶ νὰ σκορπίζῃ γύρω του τοῦ ἥλιου τὴν ἀχτίδα
σὰν τὸν πατέρα του κι' αὐτὸ παρηγοριὰ κι' ἐλπίδα

~

Μαζή γιορτάζει σήμερα με 'σένανε Σταυρέ μου
κι' όπως έσένα λάτρεψε ο κόσμος σου, Χριστέ μου
κι' εκείνο το λατρεύουνε το έχουν χαϊδεμένο
ή μάννα κι' ο Πατέρας του, με μόσχο αναθρεμένι.

✱

Ω! φύλαξέ το γιὰ νὰ ζῆ στοῦ κόσμου τὴν ἀλήθεια
ὅπως ἐφύλαξες Σταυρὲ τὸ κάρφωμα στὰ στήθια
καὶ χάρισέ του εὐτυχῆ καὶ τιμημένα χρόνια
στὸ δρόμο του νὰ κελαδοῦν τῆς ἀνοιξίς τ' ἀηθόνια

✱

Σταυράκι μου! πῶς ἤθελα κ' ἐγὼ μὲς τῆ γιορτῆ σου
μαργαριτάρια νὰ σκορπῶ καὶ μῦρα στὸ κορμί σου
μὰ δὲν μπορῶ ἢ δύστυχη, δὲν ἔχω τέτοια μῶτρα
γι' αὐτὸ σοῦ στέλνω τῆς εὐχαίς μὲ τῆ φτωχῆ μου λύρα.

ΤΗ, ΣΕΒΑΣΤΗ, ΜΟΥ Κ' Γ . . . .

ΕΥΧΑΙΣ ΕΠΙ ΤΗ ΕΟΡΤῆ ΤΟΥ ΓΙΟΥ ΤΗΣ

—

Γιὰ τῆ γιορτῆ σου σήμερα χαρούμενα προβάλλει
τ' ἀηδονιοῦ τὸ λάλημα, τῶν λουλουδιῶν τὰ κάλλη,
τῆς χαραυγῆς τὸ γέλασμα, τῆς νειότης ἢ λαμπράδα
τοῦ ἥλιου ἢ φωτοβολῆ τοῦ φεγγαριοῦ ἢ ἀχνιάδα.

✱

Όλα εὐχαίς σοῦ φέρνουνε γλυκὰ σὲ χαιρετίζουν
μὲ τῆ δική τους ὀμορφιὰ τῆ νειότη σου στολίζουν
κι' ὅλα κρατοῦν γιὰ σένανε χρόνια εὐτυχισμένα
νὰ στὰ σκορπίσουν μὲ τιμῆ μὲ δόξα γιομισμένα.

ἢ Νόνα σου, κ' οἱ θεοὶ σου ποῦ σ' ἔχουν τ' ὄνειρό τους:
καὶ σὲ θωροῦν σὰν νὰ θωροῦν εἰκόνα στὸ πλευρό τους:
"Ἄντρα μεγάλον νὰ σ' ἴδουν μὲ νοῦ μὲ σωφροσύνη
καὶ στή γλυκιά τῆ μάννα σου νὰ χύσης τὴ γαλήνη.

Τώρα περάσαν τὰ μικρὰ τὰ παιδικὰ σου χρόνια
μεγάλωσες, ἀνδρώθηκες, καὶ ἔν ποθῆς αἰώνια
νὰ λάμπῃ ἢ ἀτίμητη τιμὴ στὸ μετωπὸ σου
τρέξε νὰ βρῆς τὸ μέλλον σου, τὴν εὐτυχιά, τὸ φῶς σου.

Γιὰ νὰ γνωρίσουν τὴ χαρὰ στὰ εὐγενῆ τους στήθια
ἐκεῖνοι ποῦ σ' ἀνάστησαν στοῦ κόσμου τὴν ἀλήθεια
καὶ νὰ ποτίσης εὐτυχιά τὴν ἀκριβὴ σου μάννα
μὲ τ' οὐρανοῦ τὸ ἅγιο κ' εὐλογημένο μάννα.

Σὲ φίλους σου μὴ πιστευτῆς ποτὲ τὸ μυστικὸ σου,
γιατὶ θὰ σὲ ζηλέψουνε, θὰ βροῦνε στὸ σκοπὸ σου
φαρμάκι γιὰ νὰ χύσουνε, παρὰ σ' ἀνθρώπου στόμα
κάλλιον νὰ σχάψῃς νὰ τὸ πῆς στῆς μαύρης γῆς τὸ χῶμα.

Τὴ σημερινή μας ἐποχὴ ἀληθινὴ φιλία
εἶναι διαμάντι ἀπλήρωτο ποῦ μέσα ἢ καρδιά
τὸ κλεῖ στὰ φυλλοκάρδια τῆς σὰν ἅγιο εἰκονισμὰ τῆς
χαρὰ σ' ἐκείνη τὴν καρδιὰ ποῦ τῶχει στόλισμά τῆς.

Γιὰ τοῦτο τὴν ἀπέφασι τοῦ μέλλοντος σὰν λάβῃς
νὰ τὴν σκεφθῆς μονάχος σου καὶ μόνος νὰ συλλάβῃς
τῆς δόξης τὸ ἀτίμητο πουλὶ ποῦ φτερουγιάζει
καὶ σ' ὄσους τὸ λατρεύουνε σφιγκτὰ τοὺς ἀγκαλιάζει.

Καὶ τῶρα σὺν ἐτελείωσα τὸ φτωχικὸ τραγοῦδι:
 εἰς τὴ ζωὴ σου εὐχομαι ἀμάραντο λουλοῦδι:
 ν' ἀνθίξῃ σὺν τῇ νεότητι σου, πικροτείνανὰ νὰ θάλλῃ
 καὶ νᾶσαι μέγας θησαυρὸς στῆς μάνας τὴν ἀγκάλη.

ΥΣΤΕΡΝΗ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑ

Θὰ φύγω ἀκαρδῆ, κκιε, γι' ἀγύριστο ταξεῖδι:
 ἡ φονικὴ σου ἡ ματιὰ στὸν κόσμο δὲν θὰ μ' ἴδῃ
 οὔτ' ἡ αὐγούλα ἄλλοτε δροσιὰ θὲ νὰ μοῦ δώσῃ
 ὅλα εἰς ἓναν ἔρωτα γιὰ πάντα θὰ χαθῶσι
 γιὰτὶ κοιμῶμουν ξέγνιαστα καὶ ξάφνου στὴν ἀλήθεια
 ξυπνῶ, κι' ἠῦρα τὰ λόγια του πῶς ἦσαν παραμύθια
 μ' ἐπλάνεσε τὴν ἄτυχῃ κ' ἐπῆρε τὴν καρδιά μου
 μαῦρο φαρμάκι μοῦχυσε στὰ δόλια σωθηγὰ μου.

Τὴν νύχτα σὺν ξηπλώνουμι στὸ ἔρμυ μου κρεβδάτι
 δὲν ἤμπορῶ ἡ δύστυχη στιγμὴ νὰ κλείσω μάτι
 γιὰτὶ θυμοῦμαι πῶς θὰ ζῆ ἐκεῖνος σ' ἄλλα στήθη·
 γραφτὸ τῆς μοίρας μ' ἦτανε κι' ἀπ' τὸ θεό μου κ'ρίθη
 τῆς νεότητος μου τὰ λούλουδα ποτὲ νὰ μὴν ἀνθίσουν
 τὰ ρόδα τῆς ἀνοιξίως σκληρὰ νὰ μὲ μισήσουν
 κι' οὔτε κλαρὶ στὸ διάβα μου νὰ βλέπω νὰ φουντώνῃ
 ὁ κόσμος ὅλος μ' ἀσπλαχνιὰ τὸ σκότος του μ' ἀπλώνει.

Ἐτοίμασέ μου ἄπονε τὸ ὑστερνὸ τραγοῦδι
καὶ γράφετε στὸ μνήμά μου μ' ἔρωτικό λουλοῦδι
καὶ πὲς πῶς ἡ ἀγάπη μου δὲν ἦταν γιὰ δῶ πέρα
οἱ Ἄγγελοι τὴ ζήλεψαν τὴν πῆραν στὸν αἰθέρα
κι' ἐκεῖ ψηλὰ τῆς φτιάσανε ἀπὸ μαργαριτάρι
κορώννα καὶ τὴ βάλανε θνητὸς νὰ μὴ τὴν πάρη
νὰ τὴν θωροῦν μονάχοι τους γιὰ μέγα θησαυρὸ τους
στὸν κόσμο τὸ δικό τους.

Μὴ λησμονήσης καθ' αὐγὴ ὁ ἥλιος πρὶν φωτίσει
καὶ πρὶν τὸ μαιρολόγι του τὸ νεκροποῦλι ἀφήσει
νὰ ἔρχεσαι στὸ μνήμά μου σιγὰ νὰ μὲ φωνάζεις
καὶ νὰ φιλήεις τὸ χῶμά μου τὴν πλάκα ν' ἀγκαλιάζεις
Μὴ στοχαστῆς τὸ φλιγμα νεκρὸν πῶς δὲν θροσιζει
ἐδῶ ἂν τὸν εὐτύχησε, ἐκεῖ τὸν θυματίζει
καὶ τοῦ θυμίζει τὰ γλυκὰ σὰν ζοῦσε ὄνειρά του
στὴ μαύρη ἀλησιμονιά του.

Κ' ἂν τύχη τὸ τραγοῦδι μου στὸ χέρι σου καὶ πιάσης
στὰ δάκρυά μου μὴ χαρῆς στὸν πόνο μὴ γελάσης
ἀλλὰ νὰ κλάψης 'στὸ ζητώ, στὸ λέγει ἡ ψυχὴ μου
γιὰ ὑστερνὴ παραγγελιά σ' ἀφίνω στὴ θανή μου.

ΑΝΕΛΠΙΣΤΗ ΕΥΤΥΧΙΑ

Μὲς τ' ἀπριλίου τὰ λούλουδα τὰ δένδρα τ' ἀνθισμένα
 ποῦ τὰ πουλιὰ πετούσανε ἐνὸς δυὸ ζευγαρωμένα
 κ' ἡ φύσις ἐχαιρότανε τοῦ κόσμου τὰ καλὰ.
 νέος χλωμὸς στὸ πρόσωπο ποῦ ἔλαμπ' ἡ θωριά του
 λυπητερὰ τραγοῦδαγε καὶ ἔβγαν' ἡ καρδιά του
 Τὸν πόνο τὸν ἀτέλειωτο τὰ πάθη τὰ πολλά.

Τὰ βλέμματά του κάποτε γύριζε στὰ κλαδάκια
 καὶ μὲ θωριά περίλυπη θωροῦσε τὰ πουλάκια
 ποῦ κελαδοῦσαν τεριαστὰ μ' ὀλόχαρη φωνή.
 κ' ἐψάλλαν στὸ τραγοῦδι τους γλυκὰ κ' ἐρωτευμένα
 τὸν πόνο τῆς καρδοῦλας τους μὲ λόγια πικραμένα
 καὶ τοῦ θυμίζαν τὰ παλιὰ τὰ χρόνια ποῦ θρηνεῖ.

Ἀπελπισμένος ἔγερνε στὰ στήθια τὸ κεφάλι
 καὶ πότ' ἐθώρει τὰ πουλιὰ πότε θυμόταν πάλι
 τὸν ἔρωτα ποῦ ἄπωνα τὰ στήθια του χτυπᾶ.
 καὶ τὸ φεγγάρι ῥώταγε νὰ μάθῃ τὴν ἀλήθεια
 γιὰτὶ σκληρὰ τοῦ ράϊσε τὰ σπλαχνικά του στήθια
 ἐκείνη ποῦ ἐλάτρευε ἐκείνη π' ἀγαπᾶ.

Τὸν πέρνει τὸ παράπονο κ' ἀρχίνησε νὰ κλαίῃ
 καὶ λόγια γιὰ τὴ μοῖρα του βαρυσκόρδα νὰ λήῃ
 ποῦ τῶδωσε τὸν ἔρωτα ἀπὸ παιδὶ μικρὸ.
 κ' ἂν ἀκουγες τὰ λόγια του τὰ τόσο πονεμένα
 θὰ ἔλεγες πῶς ἦσαν ἀπὸ νεκρὸ βγαλμένα
 ὡς ἂν ἔλεγε τὴν ἀγαπῶ μὲ πάθος ποῦ πικρὸ.

Τάχα κ' ἐγὼ σ' ἄλλους καιροὺς δὲν ἔχαιρα μαζίη της
 "Ε! τώρα μ' ἐλησιμόνησε δὲν μὲ πονεῖ ἡ ψυχὴ της
 κι' ἀπελπισμένος σ' ἐρημιαῖς μονάχος τριγυρνῶ.
 τάχα κ' ἐγὼ τρισευτυχῆς δὲν ἤμουν σὰν μ' ὠμίλει
 καὶ μῶλεγε πῶς μ' ἀγαπᾶ μὲ τὰ γλυκὰ της χεῖλη;
 "Αχ! τώρα μὲ παρατήρησε κι' ὀλονυχτῆς θρηνῶ.

Ξάφνου γλυκὸ φτερούγισμα τὰ στήθη του φλογίζε:
 φωνὴ ἀκούει τρυφερὴ ποῦ τὴν καρδιὰ ραΐζει
 φωνὴ ποῦ ἔχει μέσα της τοῦ πόνου γιαιτριά.
 κι' εὐθὺς τὸ βλέμμα σήκωσε ἐκύταξε μπροστά του
 καὶ εἶλεπει τὴν ἀγάπη του νὰ λάμπη στὴ θωριά του
 καὶ νὰ τοῦ ρίχνη φλογερὴ τοῦ ἔρωτος ματιά.

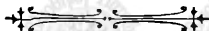

"Ἐρριξε τότε δλόχαρος βλέμμα γλυκὸ σ' ἐκείνη
 στὴν ἀγκαλιά της πέταξε θερμὸ φιλὶ τῆς δίνει
 καὶ νὰ τῆς λέγει ἄρχισε μὲ λόγια ἐρωτικά.
 εἶναι ἀλήθεια, Δάφνη μου, πῶς σ' ἔχω δῶ κοντά μου
 τώρα θὰ πάψουν οἱ καῦμοι τὰ πάθη τὰ δεινά μου
 κι' ὅπως κι' ἐγὼ, θὰ μ' ἀγαπᾶς ψυχὴ μου ἄκαρδιακά;

Ἄλήθεια, ναι, στὰ στήθια μου εἶσαι, σὲ βλέπω φίλη
 τὰ χεῖλη μου ἐνώνονται μὲ τὰ γλυκὰ σου χεῖλη
 καὶ ὁ παλμὸς τοῦ στήθους σου γιὰ μένανε χτυπᾶ.

Γέρνει ὁ νεὸς χαρούμενος σ' ἐρωτικὴ ἀγκάλη
 χαμογελοῦν τὰ λούλουδα καὶ τὸ ἀηδόνι ψύλλει
 εἶσαι εὐτυχῆς ἡ Δάφνη σου γιὰ πάντα σ' ἀγαπᾶ.

ΕΙΣ ΤΟ ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΟ
ΤΡΙΕΤΕΣ ΚΟΡΑΣΙΟΝ
ΤΟΥ Κ^{ου} ΑΝΔΡΕΟΥ ΠΑΣΧΑ

ΕΛΕΝΗΝ

Νὰ ζήσης πρωτογέννητο κι' ἀφρόπλαστο παιδάκι
ν' ἀποτελῆ τὸ σῶμά σου τριανταφυλλιάς κλαδάκι
ἔταν γελᾶς τὸ στόμα σου ἀρώματα νὰ χύνη
κι' ἐμπρός σου νὰ φυτρώνουνε ἡ Δάφνη, κι' ἡ Μυρσίνη.

Ἡ φύσις μὲ χαρίσματα πολλὰ νὰ σὲ στολίση
τὴν εὐτυχιά στα χρόνια σου, τὸ γέλιο νὰ σκορπίση
'στὰ μάτια τῆς Μανούλας σου νὰ λάμπης 'σὰν φεγγάρι
καὶ νᾶσαι τοῦ Πατέρα σου ἀπόκρυφο καμᾶρι.

Τῆς Παναγιάς μας τὸ παιδί μ' εὐχαίς νὰ σ' εὐλογάη
παντοτενὰ ὁ Μάϊος 'μπροστά σου νὰ γελάη
τὸ δάκρυ τ' Ἀναστεναγμοῦ ποτὲ νὰ μὴ γνωρίσης
κι' ἕναν αἰῶν' ἀπίκρατον 'στὸν κόσμο μας νὰ ζήσης.

